

ONSDAG DEN 7. APRIL 2010

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

(Mødet åbnet kl. 14.35)

1. Genoptagelse af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer Europa-Parlamentets session, der blev afbrudt torsdag den 25. marts 2010, for genoptaget.

2. Erklæring fra formanden

Formanden. – For ti dage blev adskillige mennesker dræbt af terrorister i Moskva. Vi føler med ofrenes familier og håber, at de, der er ansvarlige for disse angreb, hurtigt vil blive fanget og stillet for en domstol. Parlamentet fordømmer og har altid fordømt denne form for voldshandlinger.

I dag markerer halvfjerdsårsdagen for Stalins udstedelse af ordren til at skyde over 20 000 polske soldater. De var krigsfanger og blev tilbageholdt efter USSR's angreb på Polen i september 1939. I den foregående valgperiode kunne medlemmerne se filmen "Katyń", der fortæller historien om disse hændelser. I fredags blev den for første gang vist for den russiske offentlighed på tv. I dag, den 7. april, mindes Polens og Den Russiske Føderations premierministre for første gang sammen ofrene for forbrydelsen i Katyń. Dette vigtige skridt på vejen til forsoning mellem Polen og Rusland og også på vejen til forsoning i østlandene. Desuden er det også et signal til hele Europa og er næste fase i den forsoning mellem de vest- og østeuropæiske lande, som vi alle ønsker.

(Bifald)

Jeg vil også meddele, at Kommissionen på dette plenarmøde vil blive repræsenteret af hr. Šefčovič. Hr. Barroso kan ikke være til stede i dag af alvorlige, personlige grunde.

3. Godkendelse af protokollen fra foregående møde

Formanden. – Protokollen fra mødet den 25. marts 2010 og de dokumenter, der blev vedtaget, er tilgængelige til gennemsyn. Protokollen er godkendt.

Francesco Enrico Speroni (EFD), – (IT) Hr. formand! De har netop mindet ofrene for angrebene i Rusland.

For ganske kort tid siden blev der også foretaget terrorangreb i Irak, Afghanistan og Pakistan, lande, der lige som Rusland ligger uden for EU. Det er kun ret og rimeligt, at vi også mindes disse ofre.

Formanden. – Det har De ret i, hr. Speroni. Det er jeg enig i. Med disse indledende ord tænker vi i Parlamentet også på hændelser af denne art, uanset hvor de sker i verden. Vi husker alle ofrene med stor sorg. Vi har også den dybeste medfølelse med ofrenes familier og venner og med de lande, hvor disse ting sker. Men dette er et særligt tilfælde, fordi sådan noget ikke er sket i Rusland meget længe. Det er grunden til, at jeg nævnte det. Men De har helt ret, hr. Speroni. Vi skal huske, at der hver uge i hele verden er mange eksempler på sådanne triste hændelser. Det er derfor, at vores arbejde i EU er så vigtigt, og det er derfor, at vi kan glæde os over, at det har været muligt at løse mange af disse problemer i Europa, selvom vi stadig ikke har løst dem alle. Tak til hr. Speroni for at gøre mig opmærksom på dette.

4. Konklusionerne fra Det Europæiske Råd (25.-26. marts 2010) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om konklusionerne fra Det Europæiske Råd den 25.-26. marts 2010.

Herman Van Rompuy, *formand for Rådet*. – (EN) Hr. formand, mine damer og herrer, kære kolleger! I dag aflægger jeg rapport for Dem om det første formelle møde i Det Europæiske Råd, som jeg har haft den ære at være formand for.

Som De ved, var et af punkterne på dette mødes dagsorden vores økonomiske strategi for Europa 2020 og vores strategi for de globale forhandlinger om klimaændringer. Dagsordenen blev for anden gang på to måneder suppleret med et hastepunkt, nemlig situationen i Grækenland og dermed relaterede spørgsmål vedrørende euroområdet. Lad mig starte med det sidste punkt.

Hvordan, på hvilke vilkår og af hvem skal der om nødvendigt ydes finansiel støtte til den græske regering, blev drøftet indgående forud for Det Europæiske Råds møde. Før mødet så det ud til, at der var meget forskellige holdninger til dette spørgsmål. Dette er bestemt ikke udsædvanligt i EU's historie, især ikke, når der er så meget på spil, så det vigtigste er, at vi nåede til enighed. EU's kapacitet til at nå frem til et kompromis er stadig intakt. Dette er grundlæggende for vores eksistens.

Vejen til et kompromis, som alle kunne acceptere, blev også banet med et stort antal bilaterale kontakter mellem medlemsstaterne og mig, konklusionerne fra euroområde-ministrenes møde den 15. marts, forslag fra Kommissionen om lån fra medlemsstaterne og intense forhandlinger mellem Frankrig og Tyskland.

Jeg indkaldte til og var formand for et møde med stats- og regeringscheferne i euroområde-landene og fremlagde her et udkast til en erklæring, som efter forskellige ændringer blev vedtaget enstemmigt.

De dele af teksten, hvor Det Europæiske Råd er kompetent, blev drøftet og vedtaget af dette Råd. Den Europæiske Centralbank gav også sit tilsagn.

I erklæringen bekræftede vi, at alle euroområdets medlemmer skal føre sunde politikker i overensstemmelse med de vedtagne regler og skal være bevidste om deres fælles ansvar for den økonomiske og finansielle stabilitet i området.

Vi støtter fuldt ud den græske regerings indsats og tilslutter os de supplerende foranstaltninger, der blev annonceret den 3. marts, som er nok til at sikre budgetmålene for 2010. Disse foranstaltninger var et krav fremsat af Det Europæiske Råd den 11. februar.

På grundlag af den nyindførte solidaritetsmekanisme er vi, hvis markedsfinansieringen ikke er tilstrækkelig, rede til at gribe ind og yde støtte i form af europæiske bilaterale lån fra medlemsstaterne i euroområdet i samarbejde med Den Internationale Valutafond og under EU's ledelse.

Mekanismen respekterer traktaterne og er generelt godkendt af medlemsstaterne, Kommissionen og Centralbanken. Følgelig har den græske regering ikke haft behov for at anmode om finansiel støtte, selvom vi fortsat vil overvåge situationen meget nøje.

Lad mig blot sige, at IMF's deltagelse oprindelig gav anledning til en vis bekymring, da det kunne opfattes som ekstern støtte til et euroområde, som ikke er i stand til at løse sine egne problemer. Men efter forskellige overvejelser enedes man om, at Den Internationale Valutafond jo trods alt i høj grad finansieres med europæiske penge, så hvorfor skulle europæiske lande ikke kunne trække på dens faciliteter? Vi har jo netop oprettet og finansieret IMF med dette formål, og det ville være besynderligt, hvis man ikke udnyttede den og dens ekspertviden. Et tæt samarbejde med IMF så derfor ud til at kunne accepteres, naturligvis i en operation bestående af hovedsagelig bilaterale eurolån.

To andre aspekter i erklæringen har også givet anledning til mange bemærkninger.

For det første ønsker Det Europæiske Råd at drage ved lære af denne krise. Det er grunden til, at det har nedsat en taskforce under mig. Taskforcen vil blive oprettet i tæt samarbejde med Kommissionen og komme til at bestå af repræsentanter for medlemsstaterne, det roterende formandskab og Den Europæiske Centralbank. Den vil fremlægge sine konklusioner inden årets udgang. Det Europæiske Råd vil træffe de endelige politiske beslutninger. Jeg vil prioritere dette arbejde højt. Eksemplet fra Grækenland har understreget begrænsningerne i den nuværende finanspolitiske overvågningsmekanisme i euroområdet. Vi skal afsøge alle muligheder for at styrke den finanspolitiske disciplin og stille forslag til rammer for afhjælpning af kriser. Det er vigtigt at styrke vores mekanismer. Hvilke retsakter der eventuelt skal ændres, er et åbent spørgsmål, som skal undersøges, samtidig med at vi skal tage udgangspunkt i de procedurer, der skal følges for at ændre de forskellige instrumenter.

Taskforcen skal behandle to aspekter af det problem, som krisen har afdækket: ansvar – hvordan forebygger man en sådan mangel på budgetmæssig disciplin – og solidaritet – hvordan undgår vi improvisation, hvis der skulle indtræffe en finanskrisen igen i en medlemsstat.

Eksemplet fra Grækenland har også understreget nødvendigheden af at se på medlemsstaternes forskellige konkurrenceevne i euroområdet og i EU. Denne diskussion tog vi hul på og vil fortsætte den i juni; det er et aspekt af euroområdets økonomi, som vi ikke har viet nok opmærksomhed. Uden større økonomisk konvergens bringer vi den fælles valuta og det fælles marked i fare. Denne diskussion er meget vigtig. Budgetdisciplin er ikke nok. Bag budgetproblemer ligger der økonomiske problemer.

Det andet punkt, der har givet anledning til bemærkninger, var afsnittet om, at "vi forpligter os til at fremme en stærk samordning af de økonomiske politikker i Europa. Vi mener, at Det Europæiske Råd skal forbedre den økonomiske styring i EU og foreslår at øge dets rolle i den økonomiske samordning og fastlæggelsen af EU's vækststrategi".

Der har været kommentarer til, at der i den franske udgave af denne erklæring tales om "*gouvernement économique*" i stedet for "governance" (styring). Lad mig slå helt fast, at der ikke er nogen divergens i, hvad vi søger at opnå. Vi ønsker at udnytte Det Europæiske Råd som det organ, hvor vi kan samordne både EU's og de nationale instrumenter til forbedring af vores økonomiske resultater. Det Europæiske Råd er hverken EU's udøvende eller lovgivende magt. Det Europæiske Råds mission skal ifølge traktaten være drivkraft bag og fastlægge retningslinjer for EU's politiske kurs. Dette gælder også den økonomiske politik. Og det var, hvad Det Europæiske Råd især fokuserede på, da vi begyndte at drøfte Europa 2020-strategien.

Vi gjorde gode fremskridt og vil fortsætte arbejdet på Det Europæiske Råds møde i juni. På grundlag af Kommissionens forslag, og her vil jeg gerne takke hr. Barroso, har vi allerede identificeret fem hovedmål, som vi vil koncentrere os om.

For det første at øge beskæftigelsen til 75 %, især ved i højere grad at integrere unge, ældre og ufaglærte arbejdstagere og lovlige indvandrere på arbejdsmarkedet.

For det andet ved at forbedre vilkårene for forskning og udvikling, især med det formål at bringe de kombinerede offentlige og private investeringer i denne sektor op på 3 % af BNP.

For det tredje ved at give fornyet tilsagn om at opfylde og integrere målene for klimaændringer, som vi allerede har forpligtet os til at nå i 2020, i den økonomiske strategi.

For det fjerde ved at højne uddannelsesniveaet, især ved at reducere antallet af unge, der går for tidligt ud af skolen, og ved at øge den del af befolkningen, der har gennemført en mellemlang eller tilsvarende uddannelse.

Endelig ved at fremme social integration, især ved at reducere fattigdommen.

Der skal gøres en større indsats for at nå disse mål, bl.a. skal der udvikles relevante indikatorer – og nu skal medlemsstaterne fastlægge deres egne nationale mål, som vil afhænge af deres nationale situation. Nogle af disse mål er afspejlet i EU's lovgivning, mens andre ikke henhører under lovgivningen, men snarere er en fælles indsats bestående af aktiviteter på både EU- og medlemsstatsplan.

De to sidste af disse fem mål – uddannelse og social integration – har givet anledning til flere bemærkninger. De er naturligvis centrale aspekter af det, der er blevet kaldt den europæiske samfundsmodel, hvor markeds kræfterne bremses af socialt engagement og bestemt også af miljøbevidsthed. Men det er blevet påpeget, at ansvaret for uddannelse ligger på nationalt, eller i mange stater på subnationalt eller regionalt plan. Det er korrekt, og det er der på ingen måde planer om at ændre. Men det, det handler om, er nødvendigheden af at samarbejde på alle myndighedsniveauer om vores fælles strategi, hvor den enkelte tager ansvar for sin del af den fælles indsats.

Med hensyn til social integration og reduktion af fattigdom er det blevet sagt, at dette er et resultat, ikke et middel. Det bliver resultatet af vores indsats, ikke et instrument. Selvom jeg forstår dette argument, henhører social integration i henhold til Lissabontraktaten under EU's ansvarsområde, og det er også et centralt instrument til at forbedre vores generelle økonomiske resultater og sikre offentlighedens støtte til det, vi ønsker at opnå. Det svarer til befolkningernes dybe forventninger til en retfærdig økonomi. Ignorerer vi det, skader vi os selv.

Ud over at identificere disse fem mål, som vi skal arbejde videre med, understregede Det Europæiske Råd, at der er brug for hurtige fremskridt med at styrke den finansielle regulering og overvågning, både i EU, hvor

der forestår Parlamentet et vigtigt arbejde med finansforordningen, og i internationale fora såsom G20, for at sikre lige vilkår på globalt plan.

Det er især vigtigt at gøre fremskridt på områder som kapitalkrav, systemiske institutioner, finansieringsinstrumenter til krisestyring, øget gennemsigtighed på derivatmarkeder, overvejelser om specifikke foranstaltninger i relation til credit default swaps på statsgæld og gennemførelse af internationalt anerkendte principper for bonusordninger i finanssektoren. Kommissionen vil snarest forelægge en rapport om mulige innovative finansieringskilder såsom en global afgift på finanstransaktioner eller på banker. Vi er nødt til at finde løsninger, så der ikke igen indtræffer en finanskrisen, men vi skal også takle den moralske krise, der var roden til den.

Det Europæiske Råd drøftede endvidere klimaændringer, og hvordan vi kan ændre fokus for vores indsats efter København. En global, omfattende retlig aftale er stadig den eneste effektive måde at nå det vedtagne mål, nemlig at de globale temperaturer højst må stige med 2 °C. Vi skal fortsat være ambitiøse og konstruktive i de internationale forhandlinger, men vi aftalte også, at vi skal følge en trinvis tilgang på grundlag af Københavnsaftalen. Tilsagnene vedrørende reduktion af udledninger er ikke nok til at nå det vigtige mål med 2 °C. Forhandlingerne skal have en ny dynamik. På det næste møde i Bonn skal vi have fastlagt en køreplan for, hvordan vi kommer videre i forhandlingerne. COP-2 i Cancun skal resultere i konkrete beslutninger og udfylde de resterende huller. EU og medlemsstaterne skal gennemføre deres egen forpligtelse til årligt at afsætte 2,4 mia. EUR i perioden 2010-2012 til hurtig startfinansiering, og vi er forpligtet til at mobilisere 100 mia. USD årligt indtil 2020 som hjælp til udviklingslandenes bekæmpelse af klimaændringer.

I denne sammenhæng diskuterede vi, hvordan vi skal forholde os til vigtige partnere i verden, som blev introduceret af næstformand i Kommissionen/højststående repræsentant Cathy Ashton, hvis relevante analyse blev godt modtaget.

Disse emner vil vi ikke kun drøfte i FN-processen, men også i andre fora for at skabe den nødvendige fremdrift. Vi vil også fortsætte det interne arbejde. Vi vil afholde et møde i Det Europæiske Råd, hvis eneste emne skal være energipolitik og overgang til en effektiv økonomi med lav CO₂-udledning. Her vil vi drøfte alle aspekter, også forsyningssikkerhed.

Jeg kan sige, at Det Europæiske Råd har gjort store fremskridt og undgået enorme, skadelige faldgruber, der kunne have sat os endog meget tilbage.

Mærkeligt nok er det blevet antydnet, at min egen rolle i denne proces kun var tilskuerens, mens andre har anklaget mig for at være en magtsyg diktator. Lad mig forsikre Dem om, at jeg ikke er nogen af delene. Den faste formand for Det Europæiske Råd skal være formidler og skabe konsensus i en institution, der kun kan arbejde, hvis den indgår de nødvendige og tilstrækkeligt ambitiøse kompromisser.

Jeg havde håbet at få en lettere start som fast formand for Det Europæiske Råd. De to kommende år bliver vanskelige. Jeg er ganske klar over, at den værste økonomiske nedtur er ovre, men det er problemerne ikke.

Vi har reageret effektivt i håndteringen af den første finanskrisen, men det er ofte sværere at blive ved med at stå sammen og handle i fællesskab, når stormen er ovre. Det betyder, at der ikke bliver noget "business as usual" i de kommende to år. Og sådan bliver det også for Parlamentet.

Maroš Šefčovič, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! I sidste måned skulle Det Europæiske Råd igennem en vigtig dagsorden under meget krævende omstændigheder. Efter en intens og ærlig debat tilsluttede det sig ikke blot essensen i Kommissionens forslag til Europa 2020-strategien om vækst og arbejdspladser, men vedtog også en mekanisme til sikring af finansiell stabilitet i euroområdet, der kan bruges til at yde finansiell støtte til Grækenland, hvis det bliver nødvendigt.

Men lad os være ærlige. Der var ikke ret mange, som havde forudset dette resultat. I lyset af hvad der stod på spil, var der store meningsforskelle mellem medlemsstaterne helt op til starten af Det Europæiske Råds møde, både om den kortsigtede løsning med den finansielle stabilitetsmekanisme og også det mellemlangsigtede spørgsmål om Europa 2020-strategien. Lad mig kort gøre rede for, hvordan man fandt frem til løsningen, og hvad det betyder i Kommissionens optik. Jeg begynder med den finansielle stabilitetsmekanisme og går derefter over til Europa 2020-strategien.

Vedrørende den finansielle stabilitetsmekanisme er sandheden, at vi her bevæger os ind i ukendt område.

Men lad os også være ærlige om et andet punkt. Det var nødvendigt at kortlægge den nye løsning på en ny udfordring, det er rigtigt, men det ville have været utænkeligt ikke at komme med en løsning overhovedet.

Spørgsmålet var ikke, *om* vi skulle reagere. Spørgsmålet var, *hvad* reaktionen kunne og skulle være. Som jeg sagde, var der i begyndelsen ikke enighed blandt medlemsstaterne. Man havde diskuteret situationen temmelig længe, men var ikke nået frem til en konklusion før mødet, hverken om princippet eller detaljerne i mekanismen.

Det er grunden til, at Kommissionen og mere specifikt hr. Barroso og kommissær Rehn gennem en blanding af konsensusskabende arbejde og støtte fra offentligheden tog initiativ til at hjælpe medlemsstaterne med at mødes omkring vores fælles interesser. På den anden side har Kommissionen hele tiden arbejdet meget aktivt sammen med medlemsstaterne i euroområdet for at få udformet en hensigtsmæssig mekanisme. Navnlig har Kommissionen sikret, at en mekanisme skulle placeres i en EU-sammenhæng. I de ti dage før Det Europæiske Råds møde pressede Kommissionen gentagne gange på for at få en beslutning om en sådan mekanisme baseret på to hovedprincipper: stabilitet på den ene side og solidaritet på den anden. Hvis De kan huske vores forhandling før Det Europæiske Råds møde, er det netop disse to principper, De efterspurgte.

De ved alle, at det har krævet hårdt arbejde og komplekse forhandlinger at nå frem til en løsning, som til sidst kunne accepteres af alle. Den er grundlæggende baseret på den euroområdet mekanisme, som Kommissionen hele tiden har ønsket, og giver samtidig mulighed for, at IMF kan deltage. Så nu har vi en mekanisme, der kan fungere i praksis og er klar til brug. Det er et forsigtigt sikkerhedsnet. Det er, hvad vi havde brug for, og det er, hvad vi har fået.

Kommissionen er tilfreds med mekanismens endelige udformning. Den er sikkert ikke perfekt. Vi har aldrig haft noget lignende, selvom den er udformet i fuldstændig respekt for traktaterne. Og de centrale dele af mekanismen indeholder det vigtigste. Det er institutionerne, som kan udløse mekanismen. Der er truffet de rette beslutninger for at kunne inddrage IMF inden for rammerne af euroområdet.

Samtidig meddelte Det Europæiske Råd, at der er nedsat en taskforce, som skal se mere indgående på, hvilke mekanismer der kan håndtere denne slags kriser. Dens særlige format skal tilskrives dets komplekse anvendelsesområde, der har rod i et langsigtet perspektiv, således at der er plads til brede diskussioner om alle muligheder, hvilket heller ikke udelukker eventuelle traktatændringer. Naturligvis er en sådan grundlæggende debat vigtig, og allerede her til foråret vil Kommissionen fremlægge forslag til foranstaltninger til forbedring af samordningen i euroområdet. Her vil vi udnytte de nye muligheder, der allerede nu ligger i Lissabontraktaten. Kommissionen ved, at Parlamentet er enige i, at det er meget bedre at foregribe behovet for samordning på et tidligt tidspunkt og have de rette mekanismer på plads, når der er behov for det.

Lad mig nu tage fat på diskussionen om Europa 2020-strategien. Vi har allerede diskuteret, at det var vigtigt at handle hurtigt, og at samfundet skal forberedes til vores ændrede strategi, samt EU's vigtige rolle med hensyn til at sørge for en vellykket forandring af vores økonomi.

Hvis vi skal nå resultaterne, skal alle interessenter på alle niveauer gøre en indsats. Vi ved, at stærke, klare budskaber er noget, der kan samle folk, og derfor er de konkrete mål og fleksible initiativer i disse strategier så vigtige. De eksemplificerer vores fælles europæiske ambition og er et omdrejningspunkt for vores kollektive indsats. Hvis det i fællesskab lykkes os at nå dem, vil Europa styrke sin konkurrenceevne, bevare sin livsform og styrke sin position som global spiller. Derfor er det også vigtigt at understrege, at dette blev en test for, hvor langt medlemsstaterne er rede til at gå for at forpligte sig til at handle på nationalt plan for at nå de fælles mål.

Efter Det Europæiske Råds møde har vi nu fastsat nøjagtige tal for beskæftigelse, forskning og udvikling samt klima og energi. Kommissionen mener også, at der nu er accept af et mål på uddannelsesområdet, og at vi kan have tillid til, at der vil blive fastlagt konkrete mål også på dette område i overensstemmelse med de retningslinjer, som Kommissionen har foreslået. Måske allerede i juni.

Og nu lidt om det mål, som var genstand for de mest intense drøftelser, nemlig indsatsen for at reducere fattigdom. De ved, at en række medlemsstater stadig ikke er enige i, at fastsættelse af et mål for fattigdom er en opgave for EU. Kommissionens holdning hertil er også meget klar.

For det første: Enhver, der har læst traktatens bestemmelser om socialpolitik, ved, at det er helt forkert at sige, at dette område er forbeholdt medlemsstaterne.

For det andet: Kommissionen afviser, at man ikke kan fastsætte et mål på dette område, der giver mening. Vi vil fortsætte med at udvikle den klare og metodologisk sunde tilgang, som vi har stillet forslag om. Kommissionen er overbevist om, at der kan opnås enighed herom fra nu og til juni.

For det tredje: Vi skal altid være bevidste om risikoen for, at EU kan opfattes som en institution, der er mere interesseret i banker og erhvervsliv end i arbejdstagere og deres familier. Kommissionen vil arbejde for, at det ikke kommer til at forholde sig sådan. Et mål for begrænsning af fattigdom vil sende et magtfuldt signal om, at EU handler om muligheder for alle i samfundet, selv de mest marginaliserede og sårbare. Og som Kommissionen gentagne gange har sagt, kan fattigdomsproblemet ikke løses gennem beskæftigelsespolitik alene. Beskæftigelsespolitikken er utrolig vigtig, men den kan aldrig nå ud til alle samfundets sektorer. Hvad med børn? Hvordan vil vi behandle pensionister? Hvilke former for løsninger ønsker vi for de marginaliserede samfund?

Derfor kan jeg forsikre Dem om, at Kommissionen fortsat vil lægge pres på for at få et mål for fattigdom som øverste prioritering. Men vi vil naturligvis respektere den kompetencefordeling, der er fastlagt i traktaterne. Vores flagskibsinitiativer er alle udformet på en sådan måde, at handling på EU-plan supplerer handling på medlemsstatsplan. Europa 2020 er ikke handling på ét plan på bekostning af andre niveauer. Den handler om at få alle niveauer til at fungere, også samlet som en helhed.

I løbet af de kommende måneder vil debatten i stigende grad skifte over til medlemsstatsplan i takt med, at EU's mål omsættes til nationale mål. Jeg vil bede Dem deltage fuldt ud i denne debat og forklare, at det ikke handler om et diktat fra EU. Det handler om en fælles tilgang til fælles problemer og en kreativ måde at udnytte EU-dimensionen til at tilskynde medlemsstaterne til at gå lidt længere i deres bestræbelser på at reformere deres økonomi.

Og nu et sidste ord om de andre spørgsmål, der blev drøftet på Det Europæiske Råds møde.

Over middagen diskuterede Det Europæiske Råd det kommende G20-topmøde på grundlag af et par indledende ord fra hr. Barroso. Som De ved, er det ikke alle medlemsstater, der har deres egen plads i G20. Kommissionen har handlet og vil fortsat varetage de generelle europæiske interesser. Her, hvor de umiddelbare følger af finanskrisen ebber ud, står G20 over for en anden udfordring, nemlig at sikre en fælles tilgang til de politiske spørgsmål, der skal besvares, hvis verden ønsker at komme stærkere ud af krisen.

Efter Kommissionens mening skal EU fortsat være drivkraft bag denne ambition. Det kommende topmøde i Toronto skal munde ud i et klart budskab fra G20 om en exitstrategi til støtte for genopretning, hvor alle de store økonomier skal spille en rolle. Det skal også understreges, hvordan en gennemførelse af Doha-runden vil sætte enormt skub i verdensøkonomien. Og endnu vigtigere er det, at der skal gennemføres en reform af finansmarkedet. Vi skal fortsat lægge pres på vores internationale partnere, så de sikrer en rettidig, konsekvent gennemførelse af G20-forpligtelserne.

I den sammenhæng blev det understreget, at vores budskab bliver endnu stærkere, hvis vi kan sige, at EU har gjort sit hjemmearbejde. Før Toronto skal vi derfor sigte mod at få en aftale i hus om de centrale dele af forordningen om finansielle tjenesteydelser, der stadig ikke er afgjort, nemlig bestemmelserne om forvaltere af alternative investeringsfonde og bankkapital, den famøse CRD III. Og det er naturligvis vigtigt at få vedtaget tilsynspakken, så myndighederne kan fungere fra 2011. Kommissionen har aldrig lagt skjul på sin skuffelse over, at Rådet foreslog at reducere myndighedernes beføjelser og dermed hindre, at de kan fungere effektivt. De er nu i færd med at drøfte pakken, hvilket giver mulighed for en kollektiv genovervejelse, også i lyset af erfaringerne fra de sidste par måneder.

Kommissionsformand Barroso talte også om udgifterne til genopretningen af bankerne og bekræftede Kommissionens sympati for nye instrumenter, herunder bankafgifter, for at skabe midler til saneringsfondene. Derudover talte han om derivativer, især om problemet med blankosalg af credit default swaps i forbindelse med statsobligationer. Han understregede, at Kommissionen følger situationen nøje og overvejer, hvilke nye instrumenter der er brug for i forbindelse med short selling, frem for alt en strukturreform af derivatmarkedet, som vi allerede arbejder med i form af forslag til lovgivning, som vi vil forelægge for Dem i juni og senere på året.

Det Europæiske Råd drøftede også klimaændringer og tilsluttede sig de væsentligste budskaber i Kommissionens meddelelse. Medlemsstaterne var enige om, at dette stadig står øverst på listen over udfordringer. Der skal stadig være energi bag den internationale indsats, og De ved, at det ikke altid er nogen let sag. Men vi har det rette springbræt. Vi har tradition for at handle inden for EU's grænser. Det Europæiske Råd bekræftede EU's forpligtelse til at kickstarte finansieringen af støtten til udviklingslandene.

Det, der er brug for nu, er beslutsomhed og konsekvens. Vi skal konsekvent fremsætte vores argumenter over for vores partnere på globalt plan for forklare, hvorfor vi ikke kan give køb på vores ambitioner.

Kommissionen er klar over, at Parlamentet allerede arbejder i den retning. Som De ved, har min kollega, kommissær Hedegaard, allerede igangsat et opsøgende program.

Vi skal konsekvent arbejde for at få en effektiv international aftale, hvis de andre vigtigste spillere er rede til at deltage. Vi skal have cementeret de fremskridt, vi gjorde i Københavnsaftalen.

Kort sagt har Kommissionen leveret et stort input til dette møde i Det Europæiske Råd, det første formelle møde under vellykket ledelse af den faste formand for Det Europæiske Råd, Herman van Rompuy. Jeg vil gerne lykønske ham med, at han med så stor dygtighed har styret gennem meget rørte vande og under meget komplicerede forhold.

Vi glæder os til de næste måneders intense arbejde, især i tiden fra nu og til Det Europæiske Råds møde i juni, hvor vi vil samarbejde med Dem her i Parlamentet og med det spanske formandskab i de forskellige rådssammensætninger. Dette arbejde skal udstikke kursen for et dynamisk, fokuseret EU, der er rede til at håndtere det kommende årtis udfordringer.

Corien Wortmann-Kool, for PPE-Gruppen. – (NL) Hr. formand, hr. Van Rompuy, næstformand i Kommissionen, hr. Šefčovič! Det Europæiske Råds møde blev domineret af problemerne i euroområdet og Europa 2020-strategien, som sigter mod at få Europa tilbage på et sporet med vækst og job til vores borgere. Alle stats- og regeringscheferne aftalte at styrke strukturen for den økonomiske styring i Europa og forpligtede sig til en meget højere grad af samordning af de økonomiske politikker. Det lyder lovende. Det kunne endog være et historisk øjeblik for europæisk integration, men indtil videre er det bare lovende. Hvordan dette bliver omsat til praksis i de kommende måneder, bliver afgørende. For borgerne i EU tæller løfter ikke. Det eneste, der tæller for vores borgere, er resultater.

På vegne af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) vil jeg gerne lykønske Dem med Deres engagement, hr. Van Rompuy. De har lagt hårdt ud som den første faste formand for det Europæiske Råd, og det er Dem, som har den vigtige opgave at omdanne Det Europæiske Råd til et organ med faktisk politisk vilje til at styre EU's økonomi. Vi ser derfor frem til Deres og Deres taskforces resultater, og vi er overbevist om, at Deres engagement og udholdenhed vil vise, at De er opgaven voksen. Det haster, og beslutsomhed og energi er kodeordene. Jeg opfordrer Dem herved til at komme og drøfte taskforcens resultater her i Parlamentet og diskutere dem med os. Det er en enorm opgave. Derfor er det så vigtigt, at De samarbejder med Kommissionen og også med Parlamentet som repræsentant for EU's borgere.

Vi forventer, at De respekterer vores institutionelle rolle og inddrager os aktivt i udviklingen af forslag, ikke kun efterfølgende, men også på forhånd. PPE-Gruppen ser f.eks. frem til Kommissionens forslag om større økonomisk samordning af den monetære politik. I den sammenhæng lægger vores gruppe stor vægt på at få strammet de budgetmæssige retningslinjer i stabilitets- og vækstpagten og få styrket deres forebyggende virkning. Vi forventer også af Kommissionen, at den spiller en meget aktiv rolle i videreudviklingen af Europa 2020-strategien. Vi udfordrer Kommissionen til at udnytte alle de instrumenter, den har fået med Lissabontraktaten, især til at vurdere medlemsstaternes indsats. Det står til overflod klart for PPE-Gruppen og andre grupper her i Parlamentet, at den åbne koordinationsmetode skal erstattes af bindende tilsagn og en sund blanding af positive ansporinger og sanktioner, når dette er nødvendigt, og vi forventer af Dem, at De går i gang med det samme med at udvikle overbevisende forslag.

Endelig vedrørende Grækenland har vores gruppeformand hr. Daul rost Rådet for dets beslutning om en ny mekanisme til at hjælpe Grækenland, hvis det bliver nødvendigt, hvor Den Internationale Valutafond (IMF) også kan inddrages. Solidaritet og ansvar står i centrum for denne plan, og det er godt. Situationen er dog stadig bekymrende, så igen vil jeg sige, at solidaritet går begge veje. Grækenland skal overholde sine aftaler ved at gennemføre reformplanerne. Kan Grækenland genskabe tilliden på finansmarkederne? Det bliver afgørende for, om vi kan overvinde krisen.

Hannes Swoboda, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at takke hr. Van Rompuy for engagementet i hans kommunikation med Parlamentet, det varsler godt for hans personlige engagement. Men hvad De rent faktisk havde at fortælle Parlamentet om de beslutninger, Rådet, ikke De personligt, hr. Van Rompuy, har truffet, var yderst skuffende for os. Lad os primært se på Grækenland. Hvis man ser på kommentarerne i medierne, f.eks. i International Herald Tribune, står der ganske korrekt, at Grækenland ganske vist nu er underlagt IMF's strenge betingelser, men ikke har sidstnævntes gode ry. Det skyldes Rådet. Hr. Bini Smaghi – dvs. under alle omstændigheder en fra Den Europæiske Centralbank Bank – siger, at det efter hans mening er mere demokratisk at løse problemerne via et tættere samarbejde i Europa end et teknisk organ som IMF.

Hvis man ser på markedet, kan man konstatere, at det har reageret. Jeg ved godt, at denne reaktion i relation til euroen var noget mere positiv, men i relation til Grækenland er situationen ikke blevet bedre, tværtimod. Budskabet fra Rådet er ikke positivt. Rådet er altid parat til at forsinke diskussioner og forslag. Det er lige som at være om bord på Titanic, der rammer et isbjerg, og så siger folk: "Ok, lad os nedsætte en taskforce for at finde ud af, hvordan vi kan undgå den slags kollisioner fremover", eller "lad os nu få en intens diskussion om næste uges menu" lige efter ulykken. Dét er ikke en løsning. Rådet er nødt til at finde løsninger. Det er ikke Deres fejl, det er stats- og regeringscheferne, som ikke er parate til at arbejde med disse løsninger og til at komme med nye ideer som f.eks. dem, de europæiske socialdemokrater har lagt frem, der er baseret på begge søjler, dvs. både på stabilitet og på solidaritet. Naturligvis begynder solidariteten ikke først, når noget er gået galt, for rigtige venner advarer hinanden i god tid, før det går galt. Derfor er det uretfærdigt at behandle Grækenland på denne måde nu, efter at vi set til i årevis, mens vi udmærket vidste, at der var noget galt, og vi så nu efter hændelsen siger: "Nu skal I ikke regne med vores solidaritet". Det er grunden til, at Rådets resultat i relation til Grækenland er fuldstændig utilfredsstillende.

Situationen med Europa 2020 er den samme. Kommissionens forslag har deres ulemper, men de har også deres positive sider. Vi var ikke ligefrem begejstrede, for vi følte, at der manglede mange elementer. Hvad gør Rådet så med Europa 2020? Det fjerner indtil flere dele fra strategien. De har netop nævnt fem punkter, men sammenhængen, tanken om, at Europa 2020 kommer til at betyde, at de økonomiske aspekter, de sociale aspekter, de miljømæssige aspekter, også kommer med, går tabt, eller vi ser i det mindste en risiko for, at det sker.

Når jeg hører næstformanden bekræfte, at nogle af stats- og regeringscheferne spørger: "Formodes vi at arbejde med fattigdom? Formodes vi at bekæmpe fattigdom?" – er det så ikke grotesk, at fattigdommen og uligheden bliver større og større i Europa i dag? Så er der de stats- og regeringschefer, der siger: "Det skal vi ikke beskæftige os med". Hvordan kan De så se borgerne i øjnene, hvis social uretfærdighed ikke specifikt behandles som et hovedemne? Derfor er jeg enig med Dem og næstformanden i Kommissionen i, at vi skal insistere på, at bekæmpelse af fattigdom (uanset kriteriet) og reduktion af fattigdom stadig skal være et af vores mål. Det er virkelig vigtigt for os i Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet.

(Bifald)

De nævnte, at dette var Deres første formelle møde i Det Europæiske Råd, hr. Van Rompuy. De får det næste i juni. Jeg ønsker Dem al mulig held og lykke med Det Europæiske Råd. Det bliver ikke let, bl.a. fordi der skal afvikles et bestemt valg, og i den forbindelse er der berettiget frygt for, at de partier, der kommer til magten, er mindre tilbøjelige til at indlede et tæt samarbejde i Europa. Men jeg ønsker Dem held og lykke og håber, at stats- og regeringscheferne ikke lader Dem hænge i luften, som de gjorde til Deres første møde i Det Europæiske Råd. Uanset hvornår De måtte have brug for hjælp og støtte, kan De bare komme til os, til Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet. Vi skal nok gengive Dem håbet om, at Europa stadig kan være noget godt!

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne komme med to kommentarer vedrørende rådsmødet i sidste måned. Den første vedrører den mekanisme, som Rådet vedtog for Grækenland, og som jeg har min svare tvivl om. Jeg håber, at jeg tager fejl, men jeg tror ikke, at den kan fungere af den simple grund, at det er et system med bilaterale lån og ikke et system, en europæisk løsning, hvor Kommissionen yder ét samlet lån til Grækenland, hvilket var den oprindelige idé.

(Bifald)

Hvis man ser på markederne, er det tydeligt, at de ikke tror på dette system. Det startede ikke i går, men for en uge siden. I mandags, dvs. for en uge siden, blev der allerede stillet spørgsmål ved, at renten på de græske obligationer var på næsten 6 %. Det er 300 basispoint højere end den laveste rente i EU, som er 3 %. Da de forskellige medlemsstater i EU nu diskuterer, hvad renten på de bilaterale lån skal være, steg renten endog i går til 400 grundpoint, hvilket er 4 %.

Sådan hjælper vi ikke Grækenland. Grækenland skal træffe de nødvendige foranstaltninger, men ikke med bilaterale lån. Denne mekanisme hjælper ikke Grækenland, men straffer tværtimod landet.

Det er bydende nødvendigt, at Kommissionen hurtigst muligt går tilbage til sin oprindelige idé med et europæisk lån udstedt af Kommissionen. Så får man automatisk en lavere rente end dagens markedsrente, fordi vi får denne garanti fra Kommissionen og de europæiske institutioner. Det er den eneste måde at hjælpe den græske regering med at nå sine mål på.

Samtidig skal den græske regering naturligvis indstille sine indbyrdes kampe. Hvis der er forskellige holdninger til IMF, og hvis disse diskussioner fortsætter, stiger renten også automatisk.

Min anden bemærkning er, at det, vi har brug for nu, er mere end blot en mekanisme for Grækenland og andre lande. Det, vi har brug for nu, er en modig Kommission, som stiller forslag til en pakke med økonomiske og monetære reformer, og dem skal vi have så hurtigt som muligt. Det, vi har brug for nu, er en pakke, der er lige så omfattende som i sin tid Jacques Delors'. Han stillede på et tidspunkt forslag til Den Europæiske Økonomiske og Monetære Union, eller det indre marked, for at løse problemerne. Det er, hvad vi har brug for nu. Vi har brug for en modig pakke. Kun Kommissionen kan stille forslag til sådan en. Det kan Rådet ikke, ikke engang Rådets formand. Det er Kommissionen, der har initiativet, og det er Kommissionen, der nu skal fremlægge en rigtig pakke.

(Bifald)

Min gruppe føler, at der skal tre hovedelementer med i pakken. Det første er oprettelsen af en Europæisk Monetær Fond, som er bydende nødvendig og også var en idé, som blev luftet af hr. Schäuble, den tyske finansminister. Den fond skal vi have så hurtigt som muligt for at øge stabilitetsspagtens effektivitet.

Det andet, vi har brug for hurtigst muligt, er, at det europæiske obligationsmarked sænker renten for alle lande i EU. Det er ikke en straf for det største land, Tyskland. Tværtimod kan vi få et system, hvor Tyskland betaler lavere renter end i dag, fordi der fremover kan knyttes en likviditetspræmie til det europæiske obligationsmarked. Rent teknisk er det allerede muligt nu, og det kan også indføres i praksis.

Det tredje, vi skal have, er en dristigere 2020-strategi. Jeg er helt enig i det, fru Wortmann-Kool sagde for lidt siden om, at vi skal have en strengere styringsmetode. Det er ikke via den åbne koordinationsmetode, at vi kan nå vores mål. Det, vi har brug for, er en metode med gulerod og stok, som fru Wortmann-Kool udtrykte det, hvor ikke kun medlemsstaterne, men også Kommissionen sidder i førersædet.

Vi er nødt til at tænke på, at hvis Rådet ikke i de kommende måneder gør, hvad der er nødvendigt i henseende til en dristigere 2020-strategi, hvad kan vi så gøre her i Parlamentet? Vi kan gøre følgende: I de kommende uger skal Parlamentet vedtage de overordnede økonomiske retningslinjer og komme med en udtalelse om dem. Men hvis Rådet ikke med støtte fra Kommissionen kommer med en dristigere 2020-strategi, synes jeg ikke, vi skal godkende de overordnede økonomiske retningslinjer. Først skal vi have et dristigt forslag, som jeg håber, vi får i juni, og så kan vi gøre vores arbejde og godkende denne dristigere tilgang og de overordnede økonomiske retningslinjer.

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg må indrømme, at da jeg hørte hr. Van Rompuy's tale, bad jeg min nabo, hr. Lambsdorff, knibe mig i armen, for jeg fik en følelse af, at enten befandt jeg mig ikke i virkelighedens verden, eller også var det formanden for Det Europæiske Råd, der ikke gjorde. Det siger jeg, fordi det eneste positive, sådan som jeg ser det, der er kommet ud af det seneste topmøde, er, at der blev sat en stopper for det pinlige skænderi mellem Paris, Berlin og Bruxelles – herunder også ECB – i forbindelse med spørgsmålene om, hvorvidt der skulle ydes hjælp til Grækenland, hvordan man kunne hjælpe Grækenland, om der var brug for en Europæisk Valutafond, og om IMF skulle med eller ikke. Resultatet af denne hestehandel har hr. Verhofstadt allerede beskrevet indgående.

Jeg forstår heller ikke, hvordan De kan sige, at det, der blev vedtaget på topmødet, allerede hjælper Grækenland, da den rente, som Grækenland skal betale i dag, og jeg har lige tjekket det igen, ikke er 6, men 7 %. Renten steg lige efter Rådets beslutning. Hvordan kan man stikke blå i øjnene på folk om europæisk solidaritet, sådan som Det Europæiske Råd gjorde, det fatter jeg simpelthen ikke.

Jeg synes også, at man har sendt et yderst besynderligt, subtilt signal til Grækenland, for det, som både under og efter Rådets møde blev beskrevet som et sikkerhedsnet, er jo slet ikke noget sikkerhedsnet. Hvis det var, skulle det jo kunne bære en vis vægt. Men for Grækenland vedtog man, at landet skal helt ned at nå bunden, før Bruxelles er klar til at hjælpe. Da kansler Merkel kom tilbage fra Bruxelles, fik man i Tyskland indtryk af, at hun ønskede at vise grækerne, hvordan det føles at nå bunden, før hun er klar til at hjælpe dem. Vi fik indtryk af, at det mere handler om at give dem en lærestreg, men vi har ikke indtryk af, at lærestreger er det, der kan hjælpe EU her og nu.

(Bifald)

Denne meget negative energi over for Grækenland går hånd i hånd med beslutningen om ikke at blive inddraget i at løse problemerne i Grækenland. Alt det, der nu skal ske i henseende til konsolidering af budgettet, hvilke områder der skal være nedskæringer på for at mindske den offentlige gæld, hvilke offentlige ydelser

der skal gøres mere effektive, hvordan man skal bekæmpe skatteunddragelser, hvordan man skal takle korrupsion i Grækenland, alt det overlades til IMF, mens Bruxelles nægter at blande sig. Det er efter min mening en beklagelig adfærd.

Og nok en gang er vi nødt til at have styr på, hvad Grækenland kan lære os, nemlig at vi står over for svaghederne i vores traktater og især i Maastrichttraktaten. Hvis jeg analyserer disse svagheder, når jeg ikke den konklusion, at vi gensidigt skal vedtage ikke at blande os. Tværtimod konkluderer jeg, at mere gensidigt ansvar og mere solidaritet skal ledsages af gensidige indgreb. Ud over hvad hr. Verhofstadt havde at sige om euro-obligationer og de finansielle støttemekanismer, er tiden simpelthen inde til at tale om de næste reformskridt. Hvis Deres taskforce, hr. Van Rompuy – i Tyskland kaldes den hele tiden en *Arbeitsgruppe* eller arbejdsgruppe, hvilket lyder lidt mere begrænset – fejrer denne nødvendige reform ind under tæppet, er jeg faktisk overbevist om, at vi får en krise i hele Europa efter krisen i Grækenland. Det er tvingende nødvendigt, at vi i meget højere grad samordner vores økonomiske politik, skattepolitikken, hvordan vi udarbejder vores offentlige budgetter, hvordan vi sikrer konkurrenceevne osv., og at vi påtager os et fælles ansvar. Det kunne topmødet ikke sikre, og det lykkedes heller ikke at få fastlagt grundlaget for det.

Med hensyn til Europa 2020 – klimaet – hvis vi skal tage det som bevis på succes eller fiasko, hvad er det så egentlig, at Connie Hedegaard formodes at tage med til Bonn til maj? Skal hun komme med tomme hænder? Skal hun rent faktisk tage til Bonn med det, hun får lagt på sit bord? Det er pinligt! Igen skal Fru Nej, kansler Merkel, spankulere rundt og vise sig. Det er så pinligt, at allerede de svage socialpolitiske mål, som hr. Barroso satte, er blevet udvandet endnu en gang af Tyskland, af kansler Merkel.

Der er bare kommet så meget negativ energi fra Tyskland! Jeg har læst, at mange medlemmer faktisk ønskede, at de havde Helmut Kohl tilbage, når noget som det her sker. Jeg er nu ikke blandt dem. Jeg husker stadig Kohl-årene noget anderledes, og Europa var jo heller ikke alt. Jeg ville ønske, at den politiske viden i Europas hovedstæder, der er nødvendig for at samle kræfterne i disse globaliseringstider og med globale kriser, endelig bliver omdannet til en fælles politik.

Det er mig en glæde, hr. Verhofstadt, at tage imod Deres opfordring til at arbejde mere med Europa 2020. Indtil videre er det de tre grupper her i Parlamentet, der har arbejdet med den helt alene.

Timothy Kirkhope, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Krisen i Grækenland har naturligvis præget overskrifterne efter Det Europæiske Råds møde, men på selve mødet blev der også taget et vigtigt første skridt med Europa 2020-initiativet. Min gruppe, ECR, ønsker et euroområde, der gavner dem, som er medlem af det. Nu er det vigtigt for europæisk økonomi som helhed, at en eventuel ustabilitet ikke skader handelen og europæisk økonomi i bred forstand.

Det er jo ikke alle medlemsstater, der har valgt eller nogen sinde kommer til at vælge at være med i den fælles valuta. Den nuværende krise viser, hvorfor mange, herunder det britiske Konservative parti, afviser at blive medlem af euroområdet med den uafvendelige fælles rentepolitik og kurspolitik, der fastlægges af faktorer, som ikke nødvendigvis har noget at gøre med den nationale økonomiske situation. Den nuværende krise har tydeligt afdækket nogle af de bagvedliggende problemer med euroområdet i dets nuværende form. Men i vores indsats for at løse disse problemer må vi ikke bruge krisen som påskud til at udvide EU's beføjelser.

Vi har allerede hørt farlig løsnings snak om behovet for mere økonomisk styring i Europa. En sådan centralisering af magten i Bruxelles er ikke løsningen og er uacceptabel. Grækenland har brug for vores støtte og hjælp, men at bede udenlandske skatteydere, især i lande uden for euroområdet, om at betale regningen, er vanskeligt. I sidste instans er det naturligvis kun grækerne selv, der kan løse problemerne med den offentlige sektors underskud, og vi ønsker dem held og lykke i deres indsats for at komme ud af krisen.

Med hensyn til Europa 2020-initiativet bifalder vi Rådets første tøvende skridt. I den nuværende økonomiske og finansielle krise må vi aldrig glemme, at vi stod over for enorme økonomiske udfordringer, også før krisen ramte os, såsom væksten i Kina og Fjernøsten og den stigende usikkerhed på energiområdet. Vores langsigtede økonomiske udsigter afhænger af en grundig modernisering af europæisk økonomi, så vi kan trives på det stedse mere konkurrenceprægede globale marked.

Vi støtter ikke alle aspekter af initiativet. Nogle områder, hvor der er behov for innovation, såsom landbruget, er blevet ignoreret, men vi støtter hovedtrækkene i programmet og især den fortsatte udvikling af det indre marked. Vi mener, at succesrige, konkurrencedygtige virksomheder er den centrale søjle i det økonomiske liv. De skaber økonomisk velstand, hvilket er en forudsætning for at skabe job, og de ressourcer, som så meget andet afhænger af.

Der er en fare for, at vi, samtidig med at vi taler om at reducere byrden for virksomhederne, konstant her i Parlamentet stemmer for specifikke forslag, der gør det modsatte, derfor skal alle EU's institutioner, herunder vores egen, udfylde deres funktion. Kommissionen skal undgå at stille forslag, som bebyrder industrien, og vi i Parlamentet skal tage ansvar og selv udvise tilbageholdenhed. Mange af målene i Europa 2020 vil blive revideret på mødet i juni.

Lad mig afslutningsvis udtrykke håb om, at Det Europæiske Råds støtte til økonomisk reform og frihed vil blive styrket betydeligt i de kommende uger, forhåbentlig også hjulpet på vej af en ny konservativ regering i Det Forenede Kongerige.

Lothar Bisky, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Det er godt, at stats- og regeringscheferne nåede til enighed om en nødpakke, men dette er næppe en ægte europæisk løsning. Den tyske regering er af taktiske valggrunde – af hensyn til Nordrhein-Westfalen – gået langt for ikke at miste stemmer. Så aftalen hang i en tråd og afhang af samtalen mellem kansler Merkel og præsident Sarkozy. Det er en pakke, der dækker borgerne. Formålet med finansieringsmekanismen er, at den skal bestå af, og jeg citerer: ”ansporing til, at finansmarkedet hurtigst muligt igen kan fastsætte højrisikopriser”. Samordningen af den økonomiske politik skal bygges op omkring de mislykkede principper i stabilitets- og vækstpakten. Staten og borgerne skal spare, mens finansmarkederne, dvs. bankerne, skal vurdere, om der er sparet nok. Det er efter min mening en tvivlsom procedure. I EU er arbejdsløsheden 10 %, den højeste siden 1998. Over 20 % af alle under 25 år er arbejdsløse. Det er vigtigt, at vi meget specifikt siger, hvor vi ønsker at foretage besparelser. Ellers frygter jeg det værste.

Hvorfor har Rådet ikke vedtaget at øge bevillingerne til samhørigheds- og strukturfondene eller at indføre et øjeblikkeligt forbud mod handel med kreditderivativer? Hvorfor har det udskudt at fastlægge specifikke mål for bekæmpelse af fattigdom i EU i det uendelige? Jeg siger for øvrigt ikke, at de har gjort det bevidst, men efter alt at dømme vil denne udskydelse vare i det uendelige. Det er efter min mening en skandale i dette det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom. At vente til juni i år er alt for længe.

Nigel Farage, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Vi er i dag sammen med en stor mand, formanden for Europa. Han er så vigtig, at han er hævet over al kritik, alle bebrejdelser. Han er konge af den moderne politiske klasse. Han er moderne tiders Zeus, og han agter at regere fra Berlaymont-bjerget – og ve den, der sætter spørgsmålstejn ved hans myndighed eller værdighed, for så risikerer de alvorlige straffe!

Sidste gang vi mødtes, hvor jeg havde et og andet at sige, pålagde Parlamentet den højst mulige straf! Jeg har fået at vide, at hvis jeg siger noget, der fornærmer Dem, bliver mikrofonen slukket. Tja, hvad koster ytringsfrihed, hvad koster demokrati?

Nu er De her igen, denne gang med godkendelse af hr. Sarkozy og Angela Merkel. De er leder af en ny økonomisk regering for 500 millioner mennesker, og De har lanceret Deres tiårsplan, Deres ønskeseddel. Men gad vide, om De kan huske, hvad der skete med den sidste tiårsplan, som blev lanceret i 2000. Den blev lanceret her i Parlamentet under megen jubel, og den var en eklatant fiasko, selv før vi blev ramt af den globale krise.

Alle centraliserede EU-planer mislykkes. Se bare på den katastrofale, ødelæggende fælles fiskeripolitik. Nu er vores elskede euro blevet en fiasko. Den mislykkedes politisk ved den første store hindring. De kunne ikke komme med en plan til det topmøde, og De kan ikke hjælpe Grækenland, uden at Den Internationale Valutafond skal komme og i det mindste her og nu redde Deres eurodrøm.

Og alligevel, hr. Van Rompuy, er Deres plan åbenbart, at vi taber, vi fejler, men lad os endelig få mere af samme slags, lad os få mere Europa, lad os få mere fiasko! Men det vigtigste er, at demokratiet lider under det. De er ikke blevet valgt. De er ikke ansvarlig, og befolkningerne i Europa har ikke en mekanisme til at afsætte Dem. Det var Zeus, der kidnappede Europa, og jeg er bange for, at De kidnapper vores demokrati. De er her kun, fordi Lissabontraktaten blev vedtaget, uden at det britiske folk fik den folkeafstemning, som det var blevet lovet. Efter vores mening slutter det ikke her. Folk har kæmpet og mistet livet, for at vi kunne være en uafhængig, selvstyrende, demokratisk nation, som har kunnet ansætte og fyre sine ledere. Ingen, der tror på demokratiet, kan acceptere at have en formand for EU.

Barry Madlener (NI). – (NL) Hr. formand! Igen har De talt på vegne af mange europæere, hr. Farage, som ikke kan lide dette Europa, og det vil jeg gerne sige tak for.

Denne forhandling er en parodi. Den nye skinformand, Herman Van Rompuy, som blev udnævnt bag lukkede døre, har lykønsket Kommissionens formand, hr. Barroso, og Kommissionen med den finansielle redning

af Grækenland. Men i sidste instans er det nok en gang de nederlandske skatteydere, som skal grave dybt i lommerne. Lad os ikke glemme, at Grækenland i årevis har snydt de europæiske lande med forfalskede tal. De siger, hr. Van Rompuy, at De tvang Grækenland til at træffe barske foranstaltninger. Barske foranstaltninger – er det at hæve pensionsalderen fra 61 til 63 år? Det er noget, de fleste europæere kun kan drømme om. Den nederlandske regering overvejer endog at hæve den fra 65 til 67 år. De græske arbejdstagere går på pension, når de er 63, og vi skal betale regningen.

Hvad er der sket med alle de barske ord fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater)? Med det nederlandske parti Kristelige demokratiske Alliance (CDA) repræsenteret af fru Wortmann-Kool, hvis parti for et par uger siden stadigvæk sagde, at ikke en eneste cent fra de nederlandske skatteydere penge skulle gå til Grækenland. Fine ord også fra Angela Merkel: Ikke en cent til græske pensioner. Men hvad ser vi i dag? De har ændret mening, de har rettet ind. Tilsyneladende var deres ord intet værd. Nu får grækerne med deres forfalskede tal allerede finansiell støtte, og hvem er den næste? Portugal, Spanien, Ungarn, you name it. Selv Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa og hr. Verhofstadt, ja, selv hr. van Baalen fra det nederlandske Folkeparti for Frihed og Demokrati (VVD) lover nu bløde lån til svage lande i en europæisk valutafond. Hvorfor modsiger De ikke hr. Verhofstadt, hr. van Baalen? Det er simpelthen at svigte vælgerne. Under valget lovede De mindre Europa, men nu får vi endnu mere. Det er Deres egen gruppe, der gør sig til talsmand for det. EU er ikke løsningen på problemerne, det er årsagen.

Herman Van Rompuy, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gøre det kort. Jeg er nødt til at fortælle Dem et par basale sandheder. Den første sandhed, som jeg undertiden, men ikke ofte nok efter min mening også har hørt her, er, at de problemer, vi skal løse, først opstod i et land med budgetmæssige uregelmæssigheder. Dem skal der rettes op på. Der skal tages skridt til at hindre, at de nogensinde opstår igen.

Derfor skal vi starte fra bunden, dvs. med orden i budgettet. Derfor oprettede vi i sin tid stabilitets- og vækstpakten. Nogle personer ønsker sanktioner og straffe, og at vi udviser hårdhed. Vi havde denne stabilitets- og vækstpakke, men i nogle lande hjalp den ikke.

Den græske regering har truffet nogle foranstaltninger, nogle modige foranstaltninger, som jeg bifalder. Disse foranstaltninger fremgår af udtalelsen fra det uformelle Rådsmøde den 11. februar. Vi bad Grækenland træffe nogle foranstaltninger. Det har de gjort. De har taget ansvar. Nu skal de gennemføres i praksis, og jeg har fuld forståelse for den følsomme og vanskelige situation, som den græske regering skal arbejde i. Men de skal gennemføres.

Den græske regering er overbevist om, at det famøse spænd kun vil blive indsnævret, hvis resultaterne af hele denne budgetdisciplin bliver synlige. Det er den overbevist om. Den basale sandhed er derfor, at vi skal begynde med at gribe fat om selve problemets rod for at løse det. Med andre ord dette og også andre landes budgetproblemer.

For det andet har den græske regering vist, at den er helt enig i konklusionerne fra Det Europæiske Rådsmøde. Vi kan godt tvinge folk til at være lykkelige, men de var enige. Jeg har overværet deres enighed, både før og efter mødet. For det tredje har de endnu ikke anmodet om økonomisk støtte. Det gentog de i går. Det er de tre basale sandheder, som jeg gerne vil gentage.

Og nu vil vi på foranledning af fru Wortmann-Kool sammen med formanden for Parlamentet og andre finde ud af, hvordan vi kan arbejde med Parlamentet i den periode, taskforcens mandat løber.

Vedrørende denne taskforce er jeg enig med dem, der siger, at den skal være ambitiøs. Jeg vil ikke hente eksempler fra fortiden. Historien gentager sig aldrig og bestemte ikke på samme måde. Denne vigtige taskforce skal være meget ambitiøs. Vi skal lære alt, hvad vi kan, af den krise, vi oplever. Vi skal drage alle de konsekvenser af den, vi kan.

Vi skal være meget mere forebyggende. Vi skal ikke kun være forebyggende på budgetområdet, men også med hensyn til den økonomiske politik. Ikke for at træde i stedet for de nationale regeringer og deres gennemførelse af en økonomisk politik. I sidste instans er det naturligvis dem, som har ansvaret! Men vi kan være forebyggende på en måde, som ikke skader den fælles valuta, euroen, eller det fælles marked, det indre marked. For dem må vi ikke skade! Det ansvar hviler på EU. Hver har sit eget ansvar. Derfor skal vi også være mere forebyggende rent økonomisk.

Ingen sagde noget i deres indlæg om problemet med konkurrenceevne, men det er et grundlæggende problem. Vi har ikke kun budgetproblemer, for bagved budgetproblemerne ligger der økonomiske problemer. Dem skal vi naturligvis løse, for gør vi ikke det, gentager jeg, at vi skader det fælles marked.

Alt det vil vi derfor tænke på. Som jeg netop sagde, skal vi også lære alt, hvad vi kan, om samordning, overvågning og forskellige nye mekanismer, som vi skal have indført. Jeg har her hørt mange ideer, som lyder gode og respektable, og som vi skal undersøge.

Bare fordi jeg ikke diskuterer deres indhold, betyder det ikke, at jeg har glemt dem, eller at taskforcen glemmer dem. Jeg kan rigtig godt lide en del af de ideer, som cirkulerer her, og som vi har hørt her i eftermiddag. Dem vil vi drøfte åbent i taskforcen. Og som jeg sagde, vil vi finde ud af, hvordan vi kan samarbejde med Parlamentet i den periode, hvor taskforcen arbejder.

Med hensyn til 2020-strategien er jeg overbevist om, at Europa-Kommissionen virkelig har forstået essensen af vores europæiske socialmodel. Der er økonomiske målsætninger, miljømæssige målsætninger og sociale målsætninger. Det fortræffelige koncept – en socialt og miljømæssigt tilpasset markedsøkonomi – er derfor en af vores målsætninger, et af vores mål.

Vi har fastlagt de fem mål, herunder et mål vedrørende social integration. Det er EU's kompetence i henhold til traktaten. Vi har medtaget social integration og bl.a. bekæmpelse af fattigdom. Jeg kan forsikre Dem om, at da vi drøftede de fem målsætninger fredag formiddag, blev der ikke sat spørgsmålstegn ved dem, og også til juni vil vi fremlægge kvantificerbare og talsatte målsætninger for disse fem målsætninger. Jeg beder De af Dem, der er utålmodige, om at have tålmodighed lidt længere, indtil juni, men vi vil bestemt nå det mål, vi har beskrevet.

Både hr. Barroso – og det siger jeg af venlighed – og jeg selv har kæmpet for at få disse fem målsætninger med i EU's program og beholde dem dér. Naturligvis har der været uoverensstemmelser, men jeg mener, at vi nu har overbevist vores kolleger – i Rådet (Økofin), hvis møde jeg deltog i, i Rådet (almindelige anliggender) og i Det Europæiske Råd – om, at denne balance mellem sociale, økonomiske og miljømæssige hensyn skal bibeholdes i tilgangen til 2020-strategien. Hvis ikke det allerede er blevet viderebearbejdet, kan jeg forsikre Dem om, at det bliver det i juni.

Så er der hele problemet med finansforordningen, som nogle medlemmer med rette har mindet os om. Der er en tendens til at glemme meget hurtigt. Men det skal vi fortsat arbejde med. Parlamentet har en vigtig funktion i henseende til finansforordningen. Men på G20-mødet enedes vi om et helt program, fordi nogle af foranstaltningerne kun kan vedtages på globalt plan. Her håber jeg, og det vil vi gøre alt for at muliggøre, at EU's stemme, en stærk, fælles stemme, vil blive hørt.

G20 arbejdede hårdt ved starten af krisen. Det er nødvendigt at arbejde hårdt efter en recession. Krisen er endnu ikke helt ovre, men recessionen er ovre. Men som jeg sagde i min indledning, er det meget sværere at nå til enighed, når tingene går lidt bedre, end når vi befinder os midt i stormen, omringet af problemer.

G20 har derfor med hjælp fra sin skaber, EU, et meget vigtigt program i juni i Toronto og i årets anden halvdel i Sydkorea.

Jeg tror virkelig, at vi med Det Europæiske Råds møde har undgået det værste, og det er undertiden også et mål i politik, og har lagt grunden til en solidaritetsmekanisme. Jeg gentager, at Grækenland har gjort en stor budgetmæssig indsats, ikke beder om noget i dag og har tilsluttet sig denne mekanisme.

Vi har vedtaget en økonomisk strategi med fem målsætninger, ikke tres, men fem. Dem vil vi gennemføre nationalt plan. I juni skal alle medlemsstaterne fremlægge deres planer for de kommende år. Vi vil vurdere situationen. Jeg mener virkelig, at vi har skabt grundlaget for fremtidige handlinger.

Taskforcen er, skal vi kalde det legemliggørelsen af visdom. Hvordan kan alt dette improviseres? Til de utålmodige vil jeg sige, at vi inden årets udgang, og det er der ikke særlig længe til, men man kan nå en masse på ni måneder, vil forsøge at få afsluttet den kæmpestore opgave, det er at gøre alt, hvad vi kan, for at hindre, at en krise, som den vi har oplevet, kommer igen.

(Bifald)

Formanden. – Tak, hr. Van Rompuy! Tak for Deres direkte svar til bemærkningerne. Vi har alle hørt, at bemærkningerne også kunne være kritiske. De er nødvendige i sådan en diskussion. Vi taler om en sag af den største vigtighed. Vi taler ikke kun om, hvordan vi skal komme ud af krisen eller hjælpe et land, et medlem af euroområdet, der er i vanskeligheder, men også om, hvordan vi skal udvikle os selv i de næste ti år. Det er derfor et centralt spørgsmål. Dertil kommer klimaet. Så tak igen, hr. Van Rompuy, for et hurtigt svar på nogle af disse spørgsmål. Taskforcerne vil naturligvis drøfte disse spørgsmål systematisk med de tre europæiske institutioner, så vi kan udvikle en fælles strategi. Det er Parlamentet helt parat til.

Maroš Šefčovič, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil også lige reagere på den oprindelige diskussion.

Jeg vil gerne takke Parlamentet for de mange fortrinlige ideer, for de vældig gode forslag og også for den konstruktive kritik, vi får her, for det hjælper os videre i vores arbejde.

Både formanden for Det Europæiske Råd og jeg selv har meget åbent beskrevet, hvor vanskelig situationen var i Det Europæiske Råd. Vi har været meget åbne omkring divergenserne og meningsforskellene i vores søgen efter løsninger på Grækenlands situation og omkring EU 2020-strategien, og vi har begge sagt, at vi ville have foretrukket at finde bedre løsninger.

Men samtidig skal vi operere i den virkelige verden, hvor der meget ofte er modstridende ideer, og indgå kompromisser. Det er, hvad vi har gjort, og til sidst nåede vi frem til den bedste løsning, vi kunne under de givne omstændigheder.

Jeg tror, vi gør os selv en bjørnetjeneste, hvis vi undsiger det, vi har opnået, for vi har nu en løsning for Grækenland, og vi har en løsning for euroområdet. Vi er i meget tæt kontakt med de græske myndigheder og det internationale samfund, og hvis der opstår et behov eller kommer en anmodning fra Grækenland, er jeg sikker på, at hele euroområdet og Kommissionen ville komme dette land til undsætning. Så nu har vi mekanismen, vi har midlerne, og vi er klar til at bruge dem, hvis det bliver nødvendigt.

Tak til medlemmerne for deres støtte til EU 2020-strategien. Jeg kan kun tilslutte mig formanden for Det Europæiske Råds ord, nemlig at vi er meget optimistiske med hensyn til denne strategis fremtid og til at nå en politisk aftale om målene. Det skyldes, at lederne i EU ved, at disse mål er meget vigtige, hvis vi skal bevare den europæiske livsform. De ved, at hvis vi når dem, kan vi sikre, at Europa om ti år bliver en af de førende på den globale scene med en meget konkurrencedygtig økonomi og de stærke socialpolitikker, som vi har i Europa i dag.

Den diskussion, vi har nu, handler om, hvordan vi bedre kan motivere medlemsstaterne, og hvordan vi bedre kan talsætte målene, så de bliver mere præcise og bedre overvågede i fremtiden. Jeg er sikker på, at vi med hjælp fra Parlamentet kan nå disse mål og få et godt resultat på Det Europæiske Råds møde til juni.

Jeg vil også tilslutte mig en anden af hr. Van Rompuy's bemærkninger, nemlig om forberedelserne til G20. Vi i EU kan ikke gøre mere, end vi kan. Vi kan samordne og gøre tingene bedre inden for vores europæiske rammer. Men det står helt klart, at vi, hvis vi ønsker at komme ud af krisen og leve i en bedre verden i fremtiden, har brug for samordning på internationalt plan, især med hensyn til så vigtige områder som makroøkonomisk stabilitet, økonomisk politik og foranstaltninger på det meget følsomme finansområde.

Det er netop, hvad EU planlægger at gøre, og Kommissionen vil om kort tid stille forskellige forslag. Jeg er sikker på, at vi meget snart vil få en frugtbar debat om disse forslag.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Hr. formand! Først vil jeg sige til dem, der gerne vil opfinde nye institutioner, nye regler og nye fonde, at jeg ikke tror, vi kan løse de problemer, der skyldes, at reglerne ikke er blevet overholdt, ved at lave nye regler. Vi skal overholde de regler, vi allerede har. En af de vigtige ting, vi kan lære af krisen, er, at vi aldrig skulle have ladet underskuddene udvikle sig, som de har gjort.

For det andet har vi alle tilladt denne udvikling, fordi vi har blødt reglerne op, og jeg ved godt, hvem der førte an i denne opblødning. Hvis jeg må være kritisk, foretrækker jeg ambitiøse reformer for ambitiøse ambitioner. Jeg synes, at der er lidt for meget snak om ambitioner og for lidt snak om handling. Når vi taler om handling, har jeg bemærket, at Kommissionen og undertiden Rådet taler om, hvad medlemsstaterne skal gøre, i stedet for at tale om, hvad vi kan gøre sammen i EU.

Jeg er glad for, at vi har fået en taskforce, men vi bør ikke spilde alt for meget tid, for vi ved allerede nu, hvad vi burde gøre, nemlig reducere og fjerne bureaukrati, sikre, at vi investerer mere på europæisk plan i forskning og videnskab, ændre budgettet, så vi får mere vækst og innovation, sikre, at vi kan komme længere med videnøkonomien ved at gennemføre tjenesteydelsesdirektivet og udvide det til nye områder, sikre, at der er mobilitet på arbejdsmarkedet, sikre, at vi udvikler finansmarkederne, så de bliver mere stabile, men ikke protektionistiske, for jeg vil gerne sige til Kommissionen, at ny protektionisme på finansmarkederne ikke hjælper europæisk økonomi. Hvis vi ødelægger mulighederne for et transatlantisk kapitalmarked, hjælper det ikke Europa. Så vi ved godt, hvad vi skal gøre. Det er godt at få en taskforce, men det ville være endnu bedre, hvis vi ikke fik en.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har med interesse lyttet til de introduktioner, vi har fået af formanden for Rådet og næstformanden i Kommissionen, og jeg må sige, at jeg ikke er blevet overbevist af konklusionerne.

Jeg er ikke overbevist af konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i marts, for idealet om Fællesskabet, og hvordan vi skaber det, er i tilbagegang blandt nutidens ledere i Europa. Det er det, der bekymrer os, i lyset af hvad der sker i verden. Eller rettere, visse aspekter bekymrer os.

Den græske sag er blot en illustration af, hvad Europa burde være, men ikke er i realiteten. Derfor opfordrer vi Kommissionen, næstformanden, der står her i stedet for formanden, og formanden for Rådet til at tage et stærkt politisk initiativ, et lovgivningsinitiativ. Kommissionen skal sætte en dagsorden, og Rådet skal sikre, at vi ikke bare følger i kølvandet på de regeringer, hvis magt og ubeslutsomhed for ofte begrænses af forestående valg – i går i Frankrig og Italien, i morgen i Det Forenede Kongerige og Tyskland – der lammer regeringernes handleevne.

Deres rolle må ikke kun være som formidler, hr. Van Rompuy, De skal være en drivkraft bag Europa, og vi appellerer til Deres demokratiske og proeuropæiske sindelag, så De sikrer, at denne nye energi gavner dette Europa. Det er ikke længere nok at fastsætte mål, vi skal have defineret midlerne. Vi tilslutter os målsætningerne, lige som vi gjorde med Lissabonstrategien.

Men hvilke instrumenter har vi? Ønsker vi at ende med et føderalt budget – og kalde det sådan – som skal svare til mindst 2 % af BNP? Skal euro-obligationer, europæiske investeringer og statsobligationer bringes i spil, så vi rent politisk kan forbedre dette Europa, uden hvilket vi slet ikke kommer nogen vegne?

Det, vi grundlæggende ønsker at få at vide, er, om det vil lykkes for os at definere det nye Europa, og om det vil lykkes os via et nyt forhold mellem de europæiske politiske kræfter i og uden for Parlamentet at fastlægge den reelle sondring, trække den reelle grænse, der findes i dag mellem Europas konservative og progressive, mellem dem, der ønsker et mere politisk integreret Europa, og dem, som i stedet kun ønsker et udvidet indre marked.

Lena Ek (ALDE). – (EN) Hr. formand! To centrale ord mangler i fortvivlende grad i Rådets konklusioner, nemlig gennemsigtighed og mod.

Først vedrørende økonomisk styring: Hvis vi ikke har modet og gennemsigtigheden til at arbejde med de reelle fakta, med de reelle statistikker og med sandheden, og handler i overensstemmelse hermed blandt venner i EU, så ender vi i kaos.

Det har vi vidst i årevis. Når hr. Van Rompuy siger, at vi skal tage ved lære, så har vi taget ved lære under forhandlingerne i plenarforsamlingen år efter år efter år. Det, vi har brug for nu, er handling på baggrund af statistik, for ellers bygger vi sagt med Bibelens ord vores hus på sand, og vi ved, at det ikke holder.

Vi ved også, at de, der har overtrådt stabilitets- og vækstpagten, er euroområdelandene. Det gør det endnu mere presserende at tale sandt og være dristig, gennemsigtig og modig.

Som mange andre talere har sagt, skal vi også væk fra den åbne koordinationsmetode. I dag er det den hemmelige koordinationsmetode. Vi skal have åbne, bindende mål og gulerødder og stokke, så medlemsstaterne gennemfører det, der er blevet besluttet.

Og så til bæredygtig, integrerende vækst: Vi ved, at "bæredygtig" skal betyde miljøvenlig og socialt integrerende. Hvorfor så bange for vækst? Vi har brug for økonomisk vækst, og det skal fremgå klart af konklusionerne i Europa 2020.

Vedrørende klimaet, denne køreplan og tankemåde: Vi ender med at gå i cirkel. En ting, der er brug for her og nu, er energieffektivitet. Find modet til at fremsætte forslag om energieffektivitet. Vi ved, at det skaber job og styrker konkurrenceevnen.

Endelig vedrørende Parlamentets rolle: Høringer er ikke nok. Når vi taler om flaskehalse, når vi taler om flagskibsprojekter, taler vi om den fælles beslutning, og det handler om meget mere end høringer.

Derk Jan Eppink (ECR). – (NL) Hr. formand! Hr. Van Rompuy står på talerstolen. Som leder af den belgiske delegation i De Europæiske Konservative og Reformister byder jeg ham velkommen her i Parlamentet.

Jeg vil gerne spørge om noget vedrørende EU 2020-strategien. Jeg er enig med Dem i, at det store spørgsmål i de næste ti år er, om Europa kan overleve. Spørgsmålet er, og her kommer en amerikansk talemåde, som

jeg sikkert har citeret et par gange før – er det os, der sidder til bords, eller er det os, der er på spisekortet? Det gælder for os alle. Derfor har jeg også et specifikt spørgsmål vedrørende en idé, der er blevet nævnt et par gange, nemlig med et nordatlantisk frihandelsområde mellem EU, USA og Canada. Det er ikke nogen revolutionerende idé, og det er heller ikke min. Det er kansler Merkels, fra 2007, tror jeg, og jeg kan ikke finde noget spor af den. Det vedrører ambitionen om at se udad for at skabe åbne markeder i en tid, hvor protektionismen begynder at stikke sit grimme hoved frem. Det er kun åbne markeder, innovation og konkurrenceevne, der kan styrke vores økonomi, ikke støtte eller europæiske fonde. Derfor beder jeg Dem se udad og også tage dette aspekt med i EU 2020-strategien, da det er det eneste, der kan redde os. Hvis ikke, bliver vi den globaliserede verdens Brügge.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! I går så vi værdien af Det Europæiske Råds beslutning, som vi drøfter her. Efter en udtalelse fra et unavngivent medlem af den græske regering sagde et nyhedsbureau, at Grækenland ikke ønsker indblanding fra Den Internationale Valutafond. Et nyt orgie af spekulation, hvor lånesatserne når historiske højder. Planen mislykkedes. De markeder, som De nævner, foretrækker Den Internationale Valutafond som overvåger af Grækenlands og andre europæiske økonomier.

Med denne beslutning gør De Den Internationale Valutafond til vogter over EU, vogter af euroområdet. Ved at beslutte ulovligt at inddrage Den Internationale Valutafond – for hvilken traktat og hvilken artikel giver hjemmel for at inddrage denne fond i interne anliggender? indfører De en strengere stabilitetspagt på bekostning af de svagere økonomier og svagere socialgrupper. Hvad er det for en solidaritetsmekanisme, der er blevet oprettet, for vi har jo allerede en mekanisme for tvang og pres?

Ud over Grækenland træffer også Spanien og Portugal barske antigræsrodsforanstaltninger for at undgå samme skæbne, og som følge heraf stiger fattigdommen, arbejdsløsheden stiger, væksten falder, og recessionen bliver værre.

Social dumping er blevet EU's eneste konkurrencedygtige værktøj. Dette er ikke solidaritetens og samhørighedens Europa.

Mara Bizzotto (EFD). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Samordning af de økonomiske politikker, vækst, innovation og social integration – det er valgsprogene i den nye 2020-strategi, dvs. den, der efter Lissabonstrategien formodes at føre Europa gennem den krise, der svækker europæernes købeevne og håb.

Ti år efter det første udbrud af Lissabonhysteri er dette desværre den nye opskrift, som er i fare for at blive til en slankekur for europæisk økonomi. Når vi gennemgår hovedpunkterne i den nye strategi, kan vi faktisk ikke rigtig se nogen innovation. Hvis vi ikke har indset det endnu, bliver det kommende årtis EU det samme Europa, hvis fiasko vi i dag begræder.

2020-strategien er katastrofal på grund af dette Europas katastrofale modus operandi, for her ønsker man at imitere den planlægningsstyrede form, der så længe har domineret de nationale politikker, og som straffede spontant produktive kræfter og lokale enheder. Nu roser Europa Bruxelles' magt og hindrer de decentraliserede organers mere direkte og effektive handling.

Med udgangspunkt i en udtalelse fra Regionsudvalget bemærker jeg, at en virkelig innovativ strategi frem for alt vil vende magtbalancen mellem det centraliserede og det decentraliserede niveau. Det er dét, Europa har brug for. Reel subsidiaritet og reel føderalisme.

Europæisk historie har givet os et forvarsel om, at statskontrolleret centralisme ødelægger velstand og social velfærd, når målet ikke er at støtte økonomien, men at forme dens karakter.

Men kort sagt er det, folk, de unge og de små og mellemstore virksomheder, med andre ord 99 % af Europas produktive kræfter, ønsker, ikke upraktiske europæiske vækststrategier, men decentralisering og frihed fra ordrer fra den politiske og bureaukratiske elite.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Hr. formand! Hr. Swoboda talte om solidaritet og om, at man ikke skal vente, til en krise bryder ud, før man informerer gode venner om, at man har et problem. Det giver mig anledning til at spørge Dem om, hr. Swoboda, hvorfor De ikke noget tidligere informerede Deres socialistiske ven i Grækenland om problemet. Kendte De rent faktisk ikke til den finansielle ubalance i Grækenland?

For mig rejser det helt naturligt også spørgsmålet om ansvar i denne forbindelse. Hvem er ansvarlig for, at Grækenland har indleveret unøjagtige budgettal? Her er der behov for en afklaring og frem for alt fuldstændig gennemsigtighed. Først da kan disse mennesker blive stillet til ansvar, først da kan det sikres, at de eksisterende grundregler også bliver overholdt i sidste instans.

Man taler altid om nye grundregler og løsninger. Men de har jo allerede ligget på bordet i et stykke tid! Problemet er, at politikerne under pres fra banker og lobbyister har efterladt disse løsninger med lige så mange huller som en schweizerost. Det er grunden til, at uafhængighed er så vigtig i politik.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Hr. formand, hr. Van Rompuy, hr. Šefčovič! Først et spørgsmål om formalia, hr. Van Rompuy. Normalt tager Parlamentets formand ordet, men i protokollen står der ikke noget om et indlæg af ham.

Var han ikke inviteret, eller er der en fejl i protokollen? Det kunne jeg godt tænke mig at høre Deres mening om.

Jeg vil også gerne gentage, hvor meget Parlamentet eller i det mindste nogle af os glæder os over, at De er her og forbereder møderne i Det Europæiske Råd, i stedet for at sende Rådet, som ikke er medlem af Det Europæiske Råd.

De sagde, at De ikke er en diktator, at De er en inkarneret demokrat. De er ikke tilskuer, De sagde, at De er en formidler. Jeg vil bede Dem være en politisk spiller, kom her og få politisk støtte, for det skal vi nok give Dem.

Og nu til en række emner, det første er landbrug.

Jeg vil gerne takke Dem, hr. Van Rompuy, fordi De sammen med stats- og regeringscheferne har rettet op på en uheldig udeladelse i dokumentet fra Europa-Kommissionen, da denne ikke havde nævnt landbruget, og det var godt, at De tilføjede en af EU's historisk set vigtigste politikker, nemlig landbruget, som er vigtigt for de europæiske befolkningers velfærd.

For det andet mener jeg ikke, at 2020-dokumentet tilfører EU nok ambition som en global spiller, især ikke på området international handel. Som repræsentanter på den internationale arena skal vi kræve gensidighed for vores partnere. Det glæder mig, at vi sammen med præsident Obama har opnået gensidighed i relation til EADS-projektet om luftfartøjer.

Jeg vil også foreslå Dem, hr. Van Rompuy, at De kombinerer Deres politiske indflydelse med hr. Buzeks, så vi kan invitere præsident Obama til at komme og holde en tale i Parlamentet. Hvis han ikke kan, kan hans vicepræsident, Joe Biden, måske.

Til sidst vil jeg foreslå, at vi, nu da vi har truffet beslutning om europæisk solidaritet, indfører et makroøkonomisk og finansielt informationssystem for den offentlige sektor, på medlemsstatsniveau og i EU, som skal være certificeret af Revisionsretten, så vi kan få pålidelige data på EU-plan.

Formanden. – Jeg blev inviteret til mødet i Det Europæiske Råd til at holde en introduktionstale, som findes på internettet. Jeg kan også sende den til Dem pr. e-mail. Jeg håber, at dette bliver taget ad notam. Jeg fremlagde naturligvis Parlamentets holdning. Samme dag diskuterede vi krisen i Grækenland og nogle andre emner. Generelt var det en præsentation af Parlamentets holdning. Jeg talte i omkring 15-20 minutter om de vigtigste spørgsmål. De kan læse talen, jeg skal nok sende den til Dem.

Jeg tager til USA om to uger, så der kan jeg drøfte Deres forslag.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Hr. formand, hr. formand for Det Europæiske Råd! Jeg har fire bemærkninger.

Den første vedrører mandatet til den arbejdsgruppe, som skal drøfte proceduren med uforholdsmæssigt store underskud og krisen. Lad være med at stille Dem tilfreds med den dagsorden, for hvis De gør, varetager De ikke vores interesser.

Det, vi har brug for i dag, er økonomisk styring. Hvad det betyder, er der ingen, der ved endnu. Vi har forsøgt at finde ud af det i ti år, men nu er tiden kommet til at få afklaret dette punkt, og hvis vi koncentrerer os for meget om krisestyring, overser vi en vigtig debat, nemlig om, hvordan vi med en fælles valuta kan gennemføre intelligente fælles aktiviteter.

En intelligent fælles aktivitet er ikke blot et spørgsmål om ansvar eller solidaritet, som De sagde. Det er snarere et spørgsmål om den værditilvækst, der opstår, når man deler en valuta, der ikke kun handler om en monetær union, men som også skal være en økonomisk union, og hvor det eneste værktøj, vi hidtil har haft, stabilitets- og vækstpagten, er utilstrækkelig, da den aldrig har været en vækstpagt, og det er en pagt, der ikke har gjort det muligt for euroområdet at udnytte sit potentiale.

Det er også en pagt, der ikke har hindret, at der opstår konkurrencemæssige forskelle – eller at de bliver større – mellem økonomierne i området. Uanset hvilken traktatreform De finder på, uanset hvilken reform af stabilitets- og vækstpagten De overvejer, løser De ikke problemet med konkurrencemæssige forskelle i økonomierne med de værktøjer.

Der skal derfor opfindes nye værktøjer. Det er sådan, De skal se på mandatet.

Nu har vi i årevis sagt, at vi skal have samordnede tidsplaner, harmoniserede økonomiske prognoser og fælles diagnoser for at vedtage de økonomiske strategier for medlemsstaterne i euroområdet. Det er det, debatten handler om, og det er det, det mandat, De har i dag, bør handle om.

Med hensyn til Parlamentets rolle i hele denne sag er mit forslag til Dem og mit forslag til mine kolleger i Parlamentet, at vi for at sikre sund konkurrence mellem institutionerne skal nedsætte en vismandsgruppe bestående af uafhængige, kvalificerede eksperter, der kan yde et stort, intellektuelt bidrag til denne debat, som er afgørende for euroområdet og dermed også EU's fremtid.

Malcolm Harbour (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg vil rette mine bemærkninger til hr. Van Rompuy fra den ene formand til den anden.

Som formand for Udvalget om Det Indre Marked har jeg bemærket, at én ting glimrer ved sit fravær fra målene, og det er et mål for medlemsstaterne om at gennemføre det indre marked, som burde være centrum i den økonomiske reform og vækst.

Der er et par varme ord om at mindske flaskehalse, men jeg lagde mærke til, at de store flagskibsinitiativer, vi hørte om, er blevet henvist til bunden af hr. Van Rompuys liste. De er sporløst forsvundet i denne meddelelse.

Hvorfor fokuserer vi ikke på det, vi rent faktisk kan få styr på? Vi har regelrammen på plads. Vi arbejder med at gennemføre reglerne, og det er jeg glad for. Men igen er jeg enig med min ven, fru Berès: Hvad med noget konkurrence mellem vores institutioner? Mit udvalg gør mere rent politisk for at gennemføre det indre marked end noget andet, vi har set i dag eller hørt fra Rådet.

Jeg vil invitere hr. Van Rompuy til at komme og mødes med mit udvalg og tale om nogle af vores initiativer. Vi får snart hr. Montis betænkning, og der kommer en betænkning fra mit udvalg. Lad os konkurrere, men lad os for himlens skyld forholde os til noget, hvor vi virkelig kan levere varen, i stedet for at få en masse vage mål, hvilket er, hvad jeg kan se i dette forslag.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Det Europæiske Råds beslutninger understreger endnu en gang, at EU er en imperialistisk, tværnational union for kapitalen. Godkendelse af retningslinjerne for Europa 2020-strategien og den økonomiske såkaldt fælles støttemekanisme er to sider af samme sag.

De signalerer en bunke nye, barske, permanente antigræsrodsforanstaltninger mod arbejderklassen og græsrodsklassen i 2010, 2011 og 2012 og i al evighed, uanset omfanget af den offentlige gæld og underskuddene i EU's medlemsstater. Der bruges alle mulige midler til at sænke prisen på arbejdskraft og øge graden af udnyttelse i et forsøg på at øge kapitalens rentabilitet.

EU's og medlemsstaternes borgerlige regeringers beslutninger går i den retning. De modsatrettede holdninger, der er under udvikling i EU og mellem EU og andre imperialistiske centre og unioner såsom Den Internationale Valutafond, hænger sammen mellem den eskalerende indbyrdes konkurrence mellem den kapital, de repræsenterer.

Arbejder- og græsrodsklassen samles i en fælles front mod EU's og medlemsstaternes borgerlige regeringers enstrengede kapitalstrategi for at opnå radikale forandringer og opfylde arbejderklassens og græsrodsklassens familiers moderne behov.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Hr. formand! Det er indlysende, at 2020-målsætningerne skal drøftes, i hvert tilfælde de fleste af dem. Hvis en europæisk ansporing er nyttig til nogle medlemsstaters interne politiske formål for at hjælpe dem med at træffe de nødvendige foranstaltninger, kan jeg ikke se noget problem i det. Men det er alligevel ret overraskende, især når det kommer fra en formand for Rådet, at hele dette eurokрати så godt som ikke eller faktisk slet ikke bemærker, at dets tidligere masterplan og hele Lissabonstrategien har været en ganske og fuldstændig fejltagelse, retorik i sin rene form, og at intet tyder på, at det bliver anderledes denne gang. Tværtimod hører vi bønner om at styrte af sted, bl.a. med etableringen af en europæisk valutafond og endog mere føderalisme i Europa. Jeg synes ikke, det er den vej, vi skal gå, tværtimod. Tillad mig at være

meget skeptisk, når al EU-politik i endnu højere grad placeres i hænderne på eurokrater, som indtil nu har klaret det utrolig dårligt.

Jeg vil bede formanden for Det Europæiske Råd udvise større respekt for det nederlandske sprog, end han hidtil har gjort.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Hr. formand! Det er et faktum, at der ikke fulgte en økonomisk union efter den monetære union. En økonomisk union ville sandsynligvis betyde, at vi skulle væk fra forskellige politiske holdninger og forskellige politiske grupperinger.

I den foreliggende sag accepterede den græske regering naturligvis beslutningen om Grækenland og inddragelse af Den Internationale Valutafond, men dette rejser nogle dybereliggende spørgsmål. På en måde er det et signal om, at EU selv ikke kan håndtere, ikke problemet med Grækenland, men lignende problemer, der måtte opstå i fremtiden.

Jeg er naturligvis enig med formanden for Rådet i, at der er en moralsk krise, det kan der ikke herske tvivl om. Der er en værdikrise, som den globale økonomiske krise har afdækket. Her bør EU tage de nødvendige skridt. Kommissionen og Det Europæiske Råd bør træffe mere generelle beslutninger for at forebygge, at det samme sker igen.

Rådets konklusioner vedrørende fattigdom, social solidaritet, vidensamfundet, forskning, uddannelse og bekæmpelse af klimaændringer er meget vigtige. Men vi skal se på alt dette, især forskning og konkurrenceevne, i lyset af de beslutninger, der blev truffet i 2000, og i lyset af EU's fiasko i relation til Lissabon-retningslinjerne, som er en indlysende fiasko, da medlemsstaterne ikke har gennemført denne politik. Samtidig, på den anden side af Atlanterhavet og i Kina og Japan, har forskning, viden og informationssamfundet hurtigt fået en hovedrolle.

Jeg synes på sin vis, at vi har gjort fremskridt. Men taskforcens konklusioner vil hjælpe os med at træffe endelige og rent europæiske beslutninger, for det er kun sådan, at vi kan komme fremad og håndtere en eventuel ny international krise.

Kathleen Van Brempt (S&D). – (NL) Hr. formand! Det vil ikke komme som nogen overraskelse for Dem, at hele min gruppe og jeg er meget skuffede over de resultater, som Rådet har frembragt, hr. Van Rompuy. De sagde i Deres svar for lidt siden, at Rådet er meget opmærksomt på balancen i Kommissionens forslag i økonomisk, økologisk og social henseende, men resultaterne viser, at denne balance er blevet forsømt ret alvorligt. De har virkelig opnået resultater på arbejdsmarkeds- og F&U-området. De har talt for status quo i forbindelse med klimapolitikken. 2020-målene er for længe siden blevet accepteret her i Parlamentet og i de forskellige europæiske institutioner. I det mindste efter min mening – og det er faktisk en decideret skændsel – har De ikke overholdt fattigdomsmålene, på baggrund af den vildfarelse, at der er brug for yderligere overvejelser. De har haft en tendens til at dække over den uenighed, der uden tvivl hersker om dette sociale mål i Rådet. Det er efter min mening yderst beklageligt, og det er faktisk et slag i ansigtet på de 80 mio. fattige i EU.

Det tjener Dem til ære, at De altid har spillet Deres rolle med både beskedenhed og ambition. Beskedenhed i og med, at De overhovedet ikke er overmodig i Deres rolle som formand for Det Europæiske Råd, og ambition i og med, at De siger, at Deres rolle primært består i at udvikle en langsigtet strategi og gennemføre den i løbet af de kommende år. Her er Deres prøve: Europa 2020-strategien og -målene på alle disse mulige områder. De skal til omeksamen i juni. De har vores støtte, men denne strategi skal indeholde klare fattigdomsmål.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, hr. Van Rompuy! Jeg har to indledende bemærkninger. For det første vil jeg gerne som østrigsk parlamentsmedlem udtrykke min hjerteligste tak for, at De har besøgt Østrig i løbet af de to sidste dage og er gået i dialog med de nationale parlamentsmedlemmer, som allerede har haft lejlighed til at drøfte dette projekt. For det andet vil jeg gerne undskylde på vegne af hr. Reul. Dette var hans taletid, men han var nødt til at tage til et udvalgs møde, da vi havde flere ting, der skulle gøres på samme tid.

Hvad angår dagens forhandling, vil jeg for det første gerne sige til Rådet, at ja, man nåede frem til en løsning i dette Råd. Men stats- og regeringscheferne havde ikke mod til at vælge en rent europæisk løsning. Med en sådan løsning havde vi ikke behøvet at involvere IMF. Kriterierne er klare, når det kommer til penge. Men vi – Europa – skal selv gøre noget, hvis vi har problemer i EU. Vi har brug for flere europæiske løsninger.

Mit andet punkt vedrører Europa 2020. Europa 2020 er ikke et mål. Den skal være et instrument til at nå vores mål, herunder som en konsekvens af den økonomiske og finansielle krise. Europa 2020 mangler de projekter, de klare instrumenter og for øjeblikket den politiske vilje, der skal til for at gøre disse mål til en realitet.

Mit tredje punkt er, at Lissabontraktaten ikke er nok, og at der er brug for mere mellemstatsligt samarbejde, hr. Van Rompuy. Vi ønsker dog ikke et mellemstatsligt samarbejde baseret på præsident Sarkozy og kansler Merkel uden Europa-Parlamentet og uden borgerne. Det, som vi har opnået med Lissabontraktaten, skal ikke fejles til side, heller ikke i forbindelse med håndteringen af fremtidige spørgsmål.

Formanden. – Othmar Karas er naturligvis fra Østrig, men han talte på vegne af Herbert Reul.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Hr. formand, hr. formand for Det Europæiske Råd! Jeg har to budskaber. En bekymring og en presserende tilskyndelse i forbindelse med det arbejde, der ligger forude.

Bekymring over svarets mangelfulde karakter og over, at det er decideret europæisk. Bekymring over inddragelsen af Den Internationale Valutafond og over, at der gribes til bilaterale lån.

Bekymring over, at svaret ikke har været tilstrækkelig effektivt, med den kortsigtede virkning, som den græske gæld har forøget. Men også bekymring over manglen på forståelse for det grundlæggende problem, som vi her i Parlamentet har understreget.

Det græske problem er desuden et problem for euroområdet og i forlængelse heraf hele EU. Underskuddet og den deraf følgende gæld er steget voldsomt som følge af de økonomiske redningsplaner, der har været ekstremt dyre. Derfor skal stramningerne ikke bringe hverken de investeringer, der er nødvendige for en økonomisk genopretning, eller finansieringen af væsentlige reformer i fare.

Og derfor er mit andet budskab en presserende tilskyndelse, for de væsentlige reformer skal gå hånd i hånd med en strategi, hvis betydning selvfølgelig ikke må blive reduceret i europæernes øjne. Lad os derfor lægge vægt på at forny den europæiske model, som er så vigtig for os: uddannelse, ja, og videnssamfundet. Men derudover også på at forpligte os til beskæftigelse af høj kvalitet og frem for alt lige beskæftigelse, som vil forberede os bedre på fremtiden, uden at kampen mod fattigdom tilsidesættes.

Derfor opfordrer jeg Dem som rådsformand til at give tilsagn om, at Rådet og Kommissionen vil være ambitiøse i 2020-strategien – som Parlamentet også skal inddrages i – og leve op til deres ansvar, for det er i hvert fald tydeligt, at Parlamentet vil leve op til sit ansvar over for den europæiske offentlighed, der regner med os.

Danuta Maria Hübner (PPE). – (EN) Hr. formand! Vi kan ikke foregribe kriser, og vi kan heller ikke forhindre, at der vil komme flere i fremtiden. Vi er i den forbindelse i ret godt selskab, hvis det er nogen trøst. Vores straf skal dog være at tage ved lære af krisen og udnytte alle de muligheder, som den har skabt. Vi – Europa-Parlamentet, Kommissionen og Rådet – har ikke andet valg end at arbejde sammen og omdanne disse lærestreger til de kloge og virkelig europæiske politikker, som borgerne har brug for.

Jeg er overbevist om, at vi ikke kan tillade os at være tålmodige, og vi skal hele tiden have en fornemmelse af, at der skal ske noget nu. Der er stor risiko for, at den finansielle og økonomiske krise kan blive til en offentlig gældskrise. Derfor er der i dag intet, som haster mere end at finde en ny økonomisk, social og politisk energikilde, der kan skabe bæredygtig vækst. I den nye traktat er det præciseret, hvor den energi skal komme fra. Europa er meget mere end de europæiske institutioner og nationale regeringer. Europas opgaver er delt mellem de europæiske, nationale, regionale og lokale forvaltningsniveauer, og jeg mener, at vi kan give Europa ny fremdrift ved at tage dets system til forvaltning på flere niveauer alvorligt for at skabe Europa 2020-gennemførelsesmekanismer.

De regionale og lokale europæiske forvaltningsniveauer er en vigtig del af Europas fremtid. De kan ikke blot udnytte det stigende antal politiske værktøjer, som de har til rådighed, men også entusiasmen hos alle de partnere, som Europa har brug for, nemlig virksomhederne, den akademiske verden og civilsamfundet. De kan også omsætte fælles europæiske mål til deres egen territoriale vækst og jobstrategier.

Europa vil kun kunne løse sin opgave, hvis vi virkelig forstår, at europæiske opgaver og ansvarsområder skal deles på en veltilrettelagt måde mellem europæiske, nationale, regionale og lokale forvaltningsniveauer. Det vil øge Europas potentiale og vores chancer for vækst at involvere det lokale og regionale Europa i bestræbelserne på fælles europæiske mål inden for rammerne af Europa 2020.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Hr. formand! For fjorten dage siden besluttede stats- og regeringscheferne sig for at etablere en ny europæisk solidaritetsordning for at støtte økonomier med alvorlige økonomiske problemer såsom Grækenland og for at sikre stabiliteten i euroområdet. Dette var uden tvivl en vigtig beslutning, der forhåbentlig, og det håber vi stadig, vil sætte en stopper for det billede af opsplittning og disharmoni, som på det seneste har været fremherskende i EU, med de smertelige konsekvenser, der er forbundet med udgifterne til bevilling af lån til Grækenland og med stabiliteten og samhørigheden i euroområdet generelt, hvilket vi alle kender til.

Foruden beslutningens ubestridte politiske betydning er de spekulative angreb dog desværre fortsat – og endda blevet øget – i løbet af de sidste 24 timer, forstærket af en række uklarheder omkring støttemekanismen – som skal afklares omgående, hr. rådsformand – og af rygter af ukendt oprindelse og med et ukendt formål. Forskellige versioner af disse rygter er sat i omløb, og den seneste version, som kom frem i Grækenland forleden, var, at der er blevet opfordret til en genforhandling af aftalen af 25. marts.

Som De ved, har den græske regering benægtet disse rygter. Også De skal dog udtrykkeligt og kategorisk erklære her i Parlamentet, om spørgsmålet om genforhandling af aftalen af 25. marts er blevet rejst af den græske side i løbet af de seneste to uger. De skal også have viljen og styrken til at bede de stats- og regeringschefer, som spillede den vigtigste rolle og havde det sidste ord i udarbejdelsen af den endelige aftale, om at respektere den i ånd og ord i stedet for at fremsætte uheldige erklæringer om den lånerente, der pålægges Grækenland, hvis landet beder – hvilket det ikke har gjort og ikke har til hensigt at gøre – om en aktivering af støttemekanismen.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil forsøge at sige to nye ting om de emner, som Det Europæiske Råd har beskæftiget sig med, nemlig 2020-strategien og reguleringen af finansmarkederne.

Hvad angår 2020-strategien, har vi alle i noget tid sagt, at en af årsagerne til, at Lissabonstrategien slog fejl, var, at der ikke var nok redskaber til at tvinge medlemsstaterne til at leve op til deres forpligtelser. Nu kommer Kommissionen og Det Europæiske Råd til os med et forslag, der indeholder mere af samme skuffe, nemlig en svag aftale, som henviser til artikel 121 og 136 i traktaten.

Formanden for Rådet indledte det spanske formandskab med at sige, at han var klar over denne svaghed, og at han ville mere, at han ville styrke den økonomiske styring. Jeg spørger nu Dem, hr. rådsformand: Hvor er det høflige galanteri? De kærlige og dristige handlinger, udført i kamp? Hvad er der sket med disse intentioner?

Hvad angår finansiel regulering, har jeg en dårlig nyhed og nogle gode nyheder. Den dårlige nyhed er, at Rådet har besluttet sig til at udskyde reguleringen af alternative investeringsfonde – bedre kendt som kasinokapitalisme – på præcis det tidspunkt, hvor disse fonde har været delvis ansvarlige for spekulationerne om den græske økonomi.

Den første gode nyhed er, at der i 2020-strategien tales om at forpligte de finansielle institutioner til at sætte penge til side til at betale for nogle af de tallerkener, de smadrer, eller som præsident Obama ville sige det, til at undgå, at Main Street kommer til at betale for de skader, som Wall Street har forårsaget. Den anden er, at Rådet for første gang udpeger de systemiske institutioner, som det ønsker at give særlig opmærksomhed.

Disse to ting fremgår af de betænkninger, som Parlamentet for øjeblikket forhandler om. De fremgår ikke af den aftale, som Rådet indgik i december. Jeg vil gerne se Rådet tage disse to idéer op igen, for så vil vi være meget tættere på at komme i gang. Tro mig, hr. formand, jeg vil meget gerne i gang sammen med det Råd, som De er formand for.

Csaba Óry (PPE). – (HU) Hr. formand! Jeg vil gerne komme med to kommentarer. Den første er tilsyneladende af teknisk karakter, men den er faktisk mere end det, og den anden vedrører det centrale spørgsmål. Jeg kan ud af gennemgangen se, at beskæftigelsesdirektiverne er en integreret del af den 2020-strategi, som Rådet vil forsøge at få vedtaget i juni. Dette lader dog til at være åbenlyst umuligt, da vi ikke engang har modtaget tekstudkastet endnu. De har lovet, at det vil være klart i slutningen af april. Selv med samme hastighed som en ilmarch vil Parlamentet ikke kunne komme med sin holdning før tidligst i september. Hvordan skulle det være muligt med en vedtagelse i juni? Eller – et andet spørgsmål – hvordan tages der i så fald højde for Parlamentets holdning? Så selv om vi er klar til at samarbejde her og gerne vil arbejde sammen, skal der også tages højde for de regler, som er bindende for Parlamentet, for at dette sker.

Hvad angår de selvstændige dele, skal det hilses velkommen, at Rådet forsøger at offentliggøre direktiverne om beskæftigelse og økonomien i et tættere gensidigt forhold, men som jeg siger, hvis det skal ske, skal vi

kunne arbejde sammen med Rådet. Under alle omstændigheder virker idéerne lige i øjeblikket for generelle. Beskæftigelsesniveauet på 75 % er godt nok, og det er "20/20/20"-målene med hensyn til klimaændringerne og uddannelsesmålene på 10 % og 40 % også, men hvordan, med hvilke midler og på hvilken baggrund skal disse mål opfyldes, og hvad med tilsyn, hvad sker der med dem, som ikke opfylder disse mål, og hvad med dem, der kun opfylder dem på papiret, og som med andre ord ikke angiver de præcise tal? Sådant noget har vi oplevet i forbindelse med gennemførelsen af Lissabonstrategien.

Endelig vil jeg gerne udtrykke min glæde over, at samhørighedspolitikken endelig også fremsættes som et vigtigt område, der hænger sammen med 2020-strategien. Jeg har dog i den forbindelse et forslag. Der skal under alle omstændigheder fastsættes kvantitative mål – da det blev anført i forbindelse med kampen mod fattigdom – og der skal udvikles en slags indeks for at gøre os i stand til at registrere fremskridt, eller forsinkelser for den sags skyld.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Hr. formand! Der er meget, jeg gerne ville sige om dette emne, men det har jeg ikke tid til. Derfor vil jeg tale om den moralske krise.

Hr. Van Rompuy sagde, at Rådet drøftede den moralske krise, men han kom ikke nærmere ind på dette. Det vil jeg gerne have ham til.

I mit eget land har Anglo Irish Bank og Irish Nationwide f.eks. spillet økonomisk pingpong, så revisorerne ikke kunne opdage, hvordan det virkelig stod til med deres finanser. Hvad er der sket? Den administrerende direktør for Irish Nationwide er redet bort i solnedgangen med millioner i sin baglomme, mens skatteyderne har fået reduceret deres lønninger drastisk. For to uger siden fik ledelsen i Anglo Irish Bank lønforhøjelse, mens skatteyderne fik en ekstraregning på 40 mia. EUR i løbet af de kommende år.

Medmindre gerningsmændene til disse ugerninger holdes nede, både individuelt og institutionelt, vil historien ikke blot gentage sig selv, hr. Van Rompuy, den vil gentage sig selv på præcis samme måde, som det skete første gang.

Jeg vil gerne have ham til at tale lidt om denne krise.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Hr. formand! Der er mange, som siger, at det ikke er Grækenland, det er ikke euroområdet, det er EU, der i sidste ende bliver bedømt på grundlag af disse udviklinger i den kommende tid.

Efter Rådets beslutning i marts er intet europæisk land i fare for at gå konkurs. Jeg er dog enig med mine kolleger, som foreslog nogle mere generelle institutionelle instrumenter, ikke blot for at håndtere og forhindre konkurser i lande, men også for at beskytte medlemsstaterne mod eftervirkningerne af lejlighedsvis kriser.

Grækenland beder ikke om hjælp, men træffer foranstaltninger. Underskuddet er blevet reduceret med 4 % takket være hårde foranstaltninger, som befolkningen i Grækenland heroisk udholder, fordi de ønsker at ændre situationen i Grækenland en gang for alle. I maj vil det græske parlament have godkendt radikale ændringer af beskatningen, forsikringerne og arbejdsmarkedet.

Vi bør ikke blive overraskede, hvis Grækenland kommer stærkere ud af krisen, befriet for fortidens gæld. Men hvem ved, hvilken kamp der venter Europa?

Norica Nicolai (ALDE). – (RO) Hr. formand! Desværre er rigtig mange af os ikke klar over, at et nyt genfærd truer Europa, nemlig populismens genfærd. Vi glemmer, at dette som en form for politisk styring kan være en af årsagerne til den moralske krise, som vi alle taler om, og som ligger til grund for den økonomiske krise. Men det handler imidlertid om os og om de politiske partier, som vi tilhører.

De talte om budgetdisciplin, hr. Van Rompuy. Hvis man skal dømme ud fra fortiden, kan det at have for mange regler lige så ofte medføre mangler, som hvis der er for få regler. Jeg mener, at vi kunne være meget mere fleksible og revidere stabilitetspagten, for vi har ikke nogen vision om den fremtidige europæiske model. Den tager ikke højde for de realiteter og den demografiske situation, som vi står over for, og som vi ikke har hørt nævnt i Europa 2020-dagsordenen. Jeg mener, at denne sag skal give os stof til eftertanke, for vi skal ikke tillade, at en ny udformning af den europæiske sociale model mislykkes på samme måde som Lissabondagsordenen. En ny fiasko vil være et knusende slag mod samhørigheden og integrationen i EU.

David Campbell Bannerman (EFD). – (EN) Hr. formand! Mit fransk er ikke særlig godt – *pardonnez-moi* – men jeg forstår, at det franske ord "*gouvernement*" betyder regering på engelsk. Det troede jeg var let at forstå.

Det lader dog ikke til at være let for den britiske Labour-regering eller for hr. Van Rompuy. De lader til at mene, at det betyder styring, der defineres som det at lede eller den måde, hvorpå man leder.

Det er blot hykleri, eftersom Rådets aftale om at forbedre EU's økonomiske *gouvernement* i virkeligheden betyder styring og ledelse af situationen i en stat. Sandheden er altså, at Rådet har givet EU endnu mere magt, herunder magt over den britiske økonomi, som i dag er det absolut vigtigste spørgsmål for den britiske befolkning.

Hvornår får folk sandheden at vide? Vi er på vej mod en EU-superstat, og Det Forenede Kongerige skal betale for at redde dem i euroområdet – selv om landet heldigvis ikke selv er medlem af euroområdet.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Europa 2020-strategien indeholder ambitiøse mål og specifikke tal. Bortset fra at vi selv med Lissabonstrategien var langt fra at nå disse mål – f.eks. med hensyn til F&U-raten – skal der sættes spørgsmålstegn ved, om mange af disse mål giver nogen mening. Europa 2020-strategien sigter f.eks. mod en væsentlig forøgelse af antallet af akademikere. Selvfølgelig har vi brug for velkvalificerede menneskelige ressourcer, men eksperterne udtaler, at det, der er brug for, er veluddannede specialister, ikke en eksplosion i antallet af universitetsuddannede, som så knap nok kan finde et job, eller som kun kan finde et, der er u hensigtsmæssigt.

Målsætningerne indeholder væsentlige modsigelser. På den ene side skal budgettet konsolideres, mens der på den anden side skal foretages omfattende investeringer. Det vil blive en interessant balancegang at se, hvordan dette løses.

Når det kommer til regionerne, har en række studier klart vist, at Lissabontraktaten og Lissabonstrategien var vellykkede, når regionerne blev systematisk involveret, og ikke når man anvendte en centraliseret tilgang. Dette er også vigtigt at bemærke sig ved gennemførelsen af Europa 2020.

Monica Luisa Macovei (PPE). – (EN) Hr. formand! To emner: For det første ansvarlighed, som er afgørende for at løse situationen i Grækenland. Kommissionen skal tydeliggøre informationsstrømmen med Grækenland. Kommissionen skal aflægge detaljerede rapporter over for Parlamentet om de makroøkonomiske oplysninger, den modtager fra Grækenland, samt om den anvendte metode og det præcise tidspunkt, hvor Kommissionen modtog hver enkelt kategori af oplysninger og statistiske data. Kommissionen skal klart angive, hvor det institutionelle og det personlige ansvar ligger. Der er nogen, som er ansvarlige, og de skal stå til regnskab. Dette er et spørgsmål, der drejer sig om andet end at støtte Grækenland.

For det andet var korruption en vigtig årsag til Grækenlands økonomiske situation, hvilket blev anerkendt af den græske premierminister og understreget af den offentlige opfattelse, som blev registreret i en Eurobarometerundersøgelse i 2009. Det er tid til, at Kommissionen iværksætter en antikorrupsionspolitik for alle medlemsstaterne og udformer en mekanisme til forhindring og bekæmpelse af korruption – igen, i alle medlemsstaterne.

Maroš Šefčovič, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke medlemmerne for deres taler, spørgsmål og forslag. Jeg vil kort besvare nogle af spørgsmålene.

Jeg er enig med de parlamentsmedlemmer, som har opfordret til overholdelse af reglerne. Jeg er sikker på, at vi ikke ville befinde os i denne situation, hvis vi var bedre til at overholde dem. Vi arbejder meget hårdt på at blive enige om reglerne, så når vi har dem, skal vi helt klart overholde dem. Kommissionen vil gøre sit yderste for at håndhæve dem endnu bedre fremover.

Hvad angår arbejdsdeling – hvad Kommissionen og medlemsstaterne skal gøre i henhold til Europa 2020-strategien – har vi nu en ret detaljeret beskrivelse af, hvilket niveau EU skal handle på, og hvilket niveau medlemsstaterne skal handle på. Det vil vi uddybe lidt nærmere, når vi fremsætter et konkret forslag til, hvordan flagskibsprojekterne skal leveres og iværksættes. Dette vil være ret detaljeret. Det vil være en punktvis beskrivelse. Jeg kan forsikre Dem om, at Kommissionen vil gøre sit yderste for at opfylde denne meget vigtige strategi.

En del af dette indebærer naturligvis at fjerne unødvendige hindringer og udnytte det indre markedes potentiale bedre samt at udnytte det, som Europa kan tilbyde, på en langt mere effektiv og bedre måde. Vi vil gøre dette på kommissionsniveau, men samtidig forventer vi også et input fra medlemsstaterne med hensyn til, hvor de mener, at det indre marked kan udnyttes bedre, og hvor der efter deres mening stadig findes hindringer, som vi skal arbejde på at fjerne.

Hvad angår økonomisk styring og bedre økonomisk koordinering, har vi til hensigt fuldt ud at anvende bestemmelserne i Lissabontraktaten, og vi vil fremsætte indledende forslag på dette område her i foråret.

Hvad angår styring og Europa 2020, søger vi en passende balance med hensyn til at motivere medlemsstaterne på en positiv måde og samtidig bede om en bedre, stærkere indsats fra deres side. Vi mener, at vi denne gang har fundet en passende metode, og at leveringen heraf må være meget bedre end før. Vi vil naturligvis arbejde sammen med Parlamentet om overvågning og evalueringer, så vi får rig lejlighed til at drøfte dette nærmere.

Hvad angår transatlantisk samarbejde, vil Kommissionen fremme Det Transatlantiske Økonomiske Råd og dets arbejde yderligere. Samtidig er vi også engageret i Doharunden, fordi vi mener, at konklusionerne fra Doharunden vil åbne op for en forbedret verdenshandel og en forbedret situation i udviklingslandene.

Mange af medlemmerne talte om problemerne i Grækenland. Her vil jeg igen gerne understrege, at vi har skabt en mekanisme i euroområdet – sammen med IMF, men det er stadig en mekanisme i euroområdet, og det skal vi understrege. Dette var den bedste løsning, vi kunne finde under meget udfordrende omstændigheder.

Hvad angår et andet argument, jeg har hørt, nemlig at Europa 2020 er for planøkonomisk, er jeg ikke enig. Vi forsøger at finde en måde, hvorpå vi kan mobilisere og aktivere de forskellige niveauer, ved hjælp af hvilke vi kan opnå de mest effektive handlinger og det bedst mulige hændelsesforløb. Vi vil gerne gøre dette på en komplementær måde, så hvert enkelt niveau supplerer de andre.

Hvad angår små og mellemstore virksomheder, hjørnestenen i strategien, og det, som vi hører fra dem, så beder de os om lige vilkår i hele Europa og om en reduktion af den administrative byrde. Det er lige præcis det, vi gerne vil opnå.

Hvad angår landbruget, har det helt sikkert været til stede i Europa 2020-strategien lige fra starten, men vi bør ikke betragte Europa 2020 som en udtømmende liste over alt det, vi skal gøre i fremtiden, eller en udtømmende liste over, hvordan vi skal håndtere landbruget i fremtiden.

Om meget kort tid har vi en meget vigtig forhandling om budgetrevisionen, og det vil være det rette tidspunkt at drøfte fremtiden nærmere, ikke blot med hensyn til landbruget, men også med hensyn til andre politikker.

Formanden. – Dette er en afgørende forhandling for os, så det er nødvendigt at sidde her og foretage yderligere drøftelser.

Herman Van Rompuy, *formand for Det Europæiske Råd.* – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil fatte mig i korthed og tilslutte mig det, som næstformanden i Kommissionen sagde. Jeg vil blot understrege nogle få punkter.

For det første den berømte mekanisme, der er blevet iværksat i forbindelse med krisen i Grækenland, som den desværre er blevet kaldt i løbet af de seneste uger og måneder. Mange af Dem har opfordret til mere Europa. Det er et fortræffeligt argument, men vi skal arbejde inden for rammerne af Lissabontraktaten. Lissabontraktaten er helt entydig. Den omfatter ikke såkaldte redningsklausuler. I den er der ikke taget højde for denne type situation.

Vi bliver således nødt til at finde på noget. Efter at have krævet, at den græske regering påtager sig ansvaret – hvilket den har gjort, og det har krævet en del – må vi opfinde en mekanisme for økonomisk støtte, der respekterer Lissabontraktaten i ånd og ord. Derfor har Kommissionen foreslået en mekanisme i form af bilaterale lån under forvaltning af Kommissionen. Derfor har mange medlemsstater, herunder det nederlandske parlament, krævet, at IMF griber ind.

Det er ikke blot en eller to regeringer, der har krævet dette. Der er mange flere, som har anmodet om det. Hvorfor? Fordi de i den seneste tid har indbetalt penge til Valutafonden, så den faktisk kan udføre sin opgave og yde rettidig økonomisk støtte. Europa har bidraget med et meget stort beløb.

Som premierminister i Belgien bidrog jeg på vegne af mit land med et beløb i omegnen af 5 mia. EUR, og en række medlemmer – deres parlamenter og regeringer – har således stillet spørgsmålstejn ved, hvorfor vi ikke kan trække på disse økonomiske ressourcer, som Valutafonden har fået stillet til rådighed med henblik på at hjælpe et europæisk land, efter den indsats, som disse europæiske lande har gjort.

Derfor var vi nødt til at finde på noget, en slags udveksling, noget kreativt, der respekterer traktaten. Hvad angår dem, der opfordrer til mere Europa, må jeg gentage, at det første, de skal gøre, er at arbejde i overensstemmelse med Lissabontraktatens ånd. Mekanismen er naturligvis et kompromis, og vi var nødt til at finde frem til den, fordi Lissabontraktaten ikke omfattede andre mekanismer.

Den græske regering har ikke bedt om en revision af den to uger gamle aftale. Overhovedet ikke. Det sagde den græske finansminister desuden helt klart i går. Jeg vil gerne endnu en gang gentage, at han ikke har anmodet om økonomisk støtte. Han håber, at rentemarginalen vil blive reduceret, når hans indsats har skabt synlige resultater.

Derfor er det meget skadeligt for de græske skatteydere at komme med alle mulige erklæringer og sprede alle mulige rygter, for ikke blot er det ikke til nogen gavn, det er også til skade for dem, der skal trækkes med en række foranstaltninger som følge af, at der tidligere ikke blev gjort noget hurtigt nok i deres land.

Hvad angår økonomisk styring, talte hr. Šećović om dette. Lad os gøre det helt klart, at Det Europæiske Råd arbejder inden for rammerne af sine beføjelser som fastlagt i artikel 15 i traktaten. Det udarbejder retningslinjer og definerer de primære politiske retningslinjer, som skal følges, men det er ikke nogen udøvende myndighed, det er ikke nogen lovgivende myndighed. Derfor er det bestemt ikke nogen regering i ordets konstitutionelle betydning. Men det koordinerer, overvåger, sørger for reformer og, som erklæret i traktaten, udarbejder retningslinjer. Det er den politiske betydning af ordet økonomisk styring, men det skal bestemt ikke forstås i ordets konstitutionelle betydning.

Der skal gøres en stor indsats. Nogle har spurgt mig, om der er blevet pålagt eller påtænkt sanktioner i tilfælde af, at visse økonomiske eller beskæftigelsesmæssige direktiver ikke overholdes. I sådanne tilfælde skal traktaten ændres, den skal revideres. Der pålægges kun sanktioner, hvis det er fastlagt i traktaten. Dette er ikke fastlagt i traktaten. Bør vi drøfte dette i taskforcen? Hvis der er nogen, som ønsker at fremsætte forslag, vil de blive drøftet, men der kan ikke pålægges sanktioner, som går imod Lissabontraktaten.

Hvad angår et frihandelsområde mellem USA, Europa og andre, er jeg for øjeblikket af den mening, at den primære opgave er den, som hr. Lamy og andre har iværksat, nemlig at gøre Doharunden til en succes. Jeg mener, at det er den højeste prioritet. Han har med rette råbt vagt i gevær. Vi har ganske vist undgået en stor protektionistisk bevægelse i Europa. Vi har undgået den, men vi skal gøre mere, vi skal gå længere endnu.

Vi står faktisk over for nogle meget store udfordringer på tre områder. Der er klimaændringerne og i den forbindelse Københavnsaftalen, men de afgivne løfter med hensyn til en reduktion af CO₂-emissionerne er ikke nok til at opfylde de få mål, som blev fastlagt i Københavnsaftalen – med andre ord målet om at sikre, at temperaturen ikke stiger med mere end to grader i forhold til det førindustrielle niveau.

Ud over klimaudfordringen er der også udfordringen om international handel og udfordringen om international økonomisk styring. Nogle af Dem talte med rette om dette. Vi har derfor en overordentlig vigtig international dagsorden, og Europa skal spille en meget vigtig rolle på G20-mødet og i andre organer, så der opnås fremskridt på internationalt og globalt niveau.

Hvorfor ikke medtage det indre marked i de fem mål? Det indre marked er virkelig et instrument, og det skal reguleres via en lang række af disse mål. På F&U-området og andre områder skal vi udnytte alle ressourcerne på det indre marked. Vi skal videreudvikle det, men det er ikke et mål i sig selv. Det er et instrument, men et vigtigt instrument. Vi ser meget frem til professor Montis forslag til, hvordan man forbedrer det indre marked, men det er et utroligt vigtigt aktiv. Ligesom der findes en fælles valuta, findes der også et fælles marked. Det skal videreudvikles med henblik på at øge væksten og beskæftigelsen.

Nogle af Dem har spurgt, "Hvad er meningen med alt det her?" Formålet er at opnå tilstrækkelig økonomisk vækst, så vi kan finansiere vores sociale model ordentligt, og det er også at hjælpe et EU, der ønsker at spille en rolle i verden, men ikke kan gøre dette uden at være en større økonomisk magt. Vi kan ikke spille en rolle i verden, hvis vi ikke reelt er en stor, en meget stor økonomisk magt.

formand for Det Europæiske Råd. – (NL) Hr. formand! Eftersom fru Van Brempt stillede mig dette spørgsmål, vil jeg gerne svare på nederlandsk. Jeg taler til en tom stol, men jeg vil sige det alligevel. Jeg forstår ikke helt, hvorfor hun mener, at dette er en skændsel. Det er allerførste gang, at kampen mod fattigdom er blevet medtaget i fem centrale mål, og alligevel får vi at vide, at det er en skændsel, at vi ikke er gået langt nok, og at vi skal til omeksamen. Det er allerførste gang. Jeg er derfor glad for – og faktisk stolt over – at vi og Kommissionen forenede vores kræfter i denne sammenhæng og var i stand til at medtage kampen mod social udstødelse og fattigdom i disse fem centrale mål. Vi skal naturligvis identificere de rette indikatorer, og det er ikke så let en opgave. Det er meget sværere, end mange tror. Jeg vil gerne gentage, at jeg overhovedet ikke føler noget behov for at gå til omeksamen i juni. I den måned skal vi fortsætte med at gennemføre det, som vi besluttede den 25. marts på sædvanlig vis. Jeg er derfor meget glad for, at vi har brudt med fortiden og gjort fattigdom til en af de højeste prioriteter i EU.

formand for Det Europæiske Råd. – (FR) Hr. formand! Jeg vil nøjes med disse få kommentarer og betragtninger.

Lad mig gentage, at selv om jeg ikke har svaret på alle kommentarerne, er det ikke fordi, jeg ikke har lyttet, men fordi vi er i tidsnød.

Mange af talerne bestod af kommentarer, ikke spørgsmål. Jeg har derfor noteret dem, og jeg vil overveje dem.

Under alle omstændigheder vil jeg gerne takke Dem for Deres vigtige og interessante bidrag til denne forhandling om et emne, som er afgørende for EU, nemlig denne strategi, der vedrører det, som vi kalder "beskæftigelse og vækst", 2020-strategien.

Formanden. – Jeg er ret sikker på, at ikke blot fru Van Brempt, men også mindst 300 andre kolleger lytter i deres kontorer, for der er mulighed for at lytte til forhandlingen dér.

Mindst otte af Europa-Parlamentets udvalg arbejder direkte med 2020-strategien, og resten indirekte, så vi er i høj grad engagerede, og vi er åbne over for yderligere drøftelser og samarbejde og udarbejder detaljer om, hvordan dette skal organiseres. Det er en meget vigtig diskussion for os alle.

Mange tak for, at De er kommet, tak til Dem begge for så dybe og brede drøftelser om dette emne, hr. rådsformand og hr. næstformand i Kommissionen, og tak til kollegerne for drøftelserne.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Det er vigtigt for Europa-Parlamentet at involvere sig i et positivt samarbejde med Kommissionen og Rådet. I den forbindelse hilser jeg dagens forhandlinger om konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde (25.-26. marts 2010) velkommen. Der blev blandt de drøftede emner lagt særlig vægt på den økonomiske strategi "Europa 2020" samt på forberedelserne til de internationale forhandlinger om klimaændringerne. Efter min mening rammes vi alle af problemerne i euroområdet, eftersom euroens stabilitet er altafgørende for hele EU. Det Europæiske Råd skal spille en større rolle i koordineringen af instrumenter, der skal bidrage til de økonomiske resultater i medlemsstaterne, på nationalt og europæisk niveau. På den baggrund er løsninger, der kun vedrører budgetproblemer, utilstrækkelige, eftersom disse problemer er tæt knyttet til økonomiske problemer. Jeg støtter Det Europæiske Råds mål om at øge beskæftigelsesniveauet, særlig via politikker, der har til formål at støtte unge mennesker. Betingelserne for øgede investeringer i forskning og udvikling skal forbedres. Der skal fastsættes realistiske målsætninger, ikke blot på dette område, men også når det drejer sig om klimaændringsmålene. Kommissionen skal så hurtigt som muligt træffe specifikke foranstaltninger med henblik på at gennemføre de projekter, der har til formål at reducere fattigdom i hele EU.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Det Europæiske Råds forårstopmøde var domineret af Grækenlands økonomiske problemer i så høj en grad, at mange af os ikke engang ville have vidst, at Europa 2020-strategien og mange andre emner også blev drøftet, hvis konklusionerne ikke var blevet skrevet ned efter mødet. Disse oplysninger er dog endnu ikke nået ud til de almindelige europæiske borgere, som tror, at Grækenland fuldstændig dominerede hele forårstopmødet. Uden at være kyniske kan vi sige, at der i løbet af de sidste to år er kommet én god ting ud af hele denne globale krise på fællesskabsplan, nemlig en strategi og en fremtidsvision, som forhindrer enorme lavkonjunkturer i fremtiden, udstikker en ny retning for EU-27's udvikling og dermed også gør Europa mere konkurrencedygtigt. Det er dog afgørende, at de noble konklusioner fra forårstopmødet vedrørende Europa 2020-strategien er andet end blot gode intentioner. EU er et komplekst organ, bestående af forskellige, individuelle lande, som institutionelt er blevet forenet. De reagerer dog forskelligt på de retningslinjer, som Det Europæiske Råd fastlægger. Det ville derfor sandsynligvis skabe flere resultater at fastsætte klare mål for hver enkelt medlemsstat frem for at lade det være op til dem at træffe de nødvendige foranstaltninger for strategiens gennemførelse.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (EN) Resultatet af dette topmøde er langt fra at leve op til Grækenlands behov. Hr. Van Rompuy siger, at EU's evne til at nå til enighed er intakt, og sådan forholder det sig også, men der er desværre kun enighed om den laveste fællesnævner! Den løsning, der er blevet foreslået, er alt andet end europæisk. For at kunne komme med en reel europæisk reaktion skulle vi have haft et europæisk grundlag for at hjælpe Grækenland ud af dets gældskrise i stedet for at gøre det via bilaterale lån. Jeg er desuden bange for, at hele euroområdets troværdighed lider et knæk, hvis IMF griber ind, for slet ikke at nævne, at den græske regering åbenbart har taget afstand fra IMF's indgreb, fordi IMF's betingelser eventuelt vil medføre social og politisk uro i landet. Det, der virkelig bekymrer mig, er, at markederne simpelthen ikke har reageret særlig positivt på denne løsning, eftersom de renter, som markederne tilbyder Grækenland, stadig ligger på ca. 7 % eller endda lidt højere, hvilket er ufordelagtigt for Grækenland. Ikke desto mindre glæder jeg mig over etableringen af en taskforce, som forhåbentlig vil komme med mere ambitiøse forslag, så den økonomiske og finanspolitiske bæredygtighed i euroområdet er sikret fremover.

Kinga Göncz (S&D), skriftlig. – (HU) Det glæder mig, at der på det seneste møde i Det Europæiske Råd blev indgået et kompromis om EU's økonomiske program for perioden frem til 2020 og om at yde bistand til Grækenland. Strategiens målsætning om økonomisk vækst er samtidig en forudsætning for at komme ud på den anden side af krisen på arbejdsmarkedet og den sociale krise. Det skal hilses velkommen, at Det Europæiske Råd i høj grad har fokus på at øge beskæftigelsen, ikke blot blandt de unge og ældre arbejdstagere, men også blandt de lavtuddannede. En øget beskæftigelse blandt målgrupperne skal gå hånd i hånd med erhvervelse af kvalifikationer, som har markedsværdi, samt fremme af livslang læring. Jeg støtter også den ungarske regerings bestræbelser på at få os til at tænke på kvantitative regionale samhørighedsmål i kampen mod fattigdom i stedet for fattigdomsrelaterede mål, eftersom de, der lever i fattigdom og særlig i alvorlig fattigdom inden for EU, lever i klart afgrænsede geografiske regioner. Dette ville muliggøre en harmonisering af håndteringen af fattigdom og af de komplekse problemer i underudviklede regioner. Samtidig er det vigtigt, at beslutningstagerne, når målene i 2020-strategien er vedtaget, har adgang til præcise data vedrørende niveauet og andelen af fattigdom i samfundet. Selv om håndteringen af den økonomiske krise og Europa 2020-strategien udstikker den retning, der skal følges, er Visegradlandenes anmodning om, at forhandlingerne om dette spørgsmål ikke skal være bestemmende for det langsigtede monetære perspektiv efter 2013, fuldt ud forståeligt. Det kræver længere forhandlinger at drøfte sidstnævnte, og det er umuligt at forudse, hvor stort økonomisk råderum EU har i 2012-2013.

András Gyürk (PPE), skriftlig. – (HU) I det endelige dokument fra rådsmødet i marts blev der – helt rigtigt – lagt særlig vægt på spørgsmålet om klimaændringer. Dette er så meget desto mere glædeligt, da det fejlslagne topmøde i København har skabt usikkerhed med hensyn til klimapolitikken. Fleksibilitetsmekanismer, særlig kvotehandelssystemerne, vil sandsynligvis også fremover være vigtige instrumenter i forbindelse med EU's klimabeskyttelsesforanstaltninger. Den måde, de fungerer på i dag, indeholder dog stadig modsigelser. Sidste år blev der f.eks. begået omfattende skattesvig i Det Forenede Kongerige i forbindelse med en handel med kvoter. For ikke så lang tid siden kom det frem, at kvoter, som den ungarske regering havde solgt, ulovligt fandt vej tilbage til EU's emissionshandelssystem. I forbindelse med mægling i offshoreelskaber blev der gjort forsøg på at anvende emissionsrettighederne to gange. Dette er blot to eksempler, som viser, at emissionsrettighedsordningen ikke fungerer ordentligt. Misbrug skader særlig de aktører, som gør en reel indsats for at mindske miljødelæggelserne. På baggrund af erfaringer fra negative eksempler skal vi så hurtigt som muligt sætte en stopper for de juridiske smuthuller, der lurar i kvotehandelssystemet. Kommissionen skal træffe foranstaltninger for at undgå, at tilladelser anvendes uden reelle resultater, i ond tro eller til andre formål end de tilsigtede. Derudover skal vi skabe fuldstændig juridisk overensstemmelse mellem internationale og europæiske klimabeskyttelsesbestemmelser. Med henblik på alle disse mål ville det være gavnligt også at styrke EU's tilsynsprocedurer. Effektive klimabeskyttelsesbestemmelser vil fortsat kræve fleksibilitetsmekanismer. Fleksibilitet må imidlertid ikke betyde uforudsigelighed og må ikke skabe mulighed for misbrug.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde den 25. og 26. marts 2010 understreger virkelig medlemsstaternes høje ambitioner for den kommende periode frem til 2020. Jeg bemærkede særlig de konsekvente mål om at sætte skub i investeringerne i forskning og udvikling og reducere gasemissionerne, hvilket bakkes op af tal og forpligtelser. Det siger sig selv, at politisk vilje er en grundlæggende forudsætning for at sikre, at disse mål omdannes til politikker, som også giver resultater. Med dette in mente skal vi alle sammen gøre en indsats. På den anden side vil jeg gerne fordømme, at fastsættelsen af kvantificerbare mål for en reduktion af antallet af unge, der går for tidligt ud af skolen, og for en forøgelse af antallet af universitetsuddannede samt for en reduktion af antallet af socialt udstødte, er blevet udsat, især eftersom 2010 faktisk er europæisk år for dette emne. Selv om beslutningsprocessen fortsat er langsom på grund af en lang række faktorer, skal der udvises større effektivitet, når det kommer til gennemførelsen, så denne nye strategi bliver en succes og ikke en gentagelse af Lissabonstrategien.

Krzysztof Lisek (PPE), skriftlig. – (PL) I lyset af de processer, der finder sted i Europa, såsom den demografiske nedgang i den oprindelige befolkning og den økonomiske krise, har en velgennemtænkt strategisk handlingsplan min fulde støtte. Europa 2020-strategien bør gøre os effektive i kampen mod virkningerne af disse skadelige fænomener og sætte os i stand til at forberede vores kontinent på det næste årtis udfordringer i et miljø med global konkurrence. Jeg regner med en god informationskampagne blandt borgerne i medlemsstaterne, som kan hjælpe dem med at udøve deres beføjelser i medfør af Lissabontraktaten og påvirke for det første planlægningen og for det andet realiseringen af strategien ved at involvere sig på regionale og lavere niveauer samt i mindre lokalsamfund. Jeg er enig i, at de strategiske prioriteter i sig selv – bæredygtig vækst, en videnbaseret og innovativ økonomi, investering i uddannelse af borgerne og opbygning af et samfund uden økonomiske skel og fattigdom – er velspecificerede. Jeg mener også, at dette skal følges op af en hurtig udvikling af mekanismer til iværksættelse af disse prioriteter og etablering af en tidsplan

herfor. Jeg regner med et godt og omfattende samarbejde på dette område. Jeg vil gerne understrege, at Europa 2020-strategien skal tage højde for de enorme forskelle mellem udviklingsniveauerne og potentialet i de forskellige regioner. Hvis vi glemmer at tilpasse tidsplanen og midlerne til at opnå de strategiske mål til egenskaberne i de enkelte dele af EU, er jeg bange for, at vores arbejde ikke giver de resultater, vi forventer.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg glæder mig over resultatet af Det Europæiske Råd, særlig den vigtige beslutning om at støtte Grækenland i samarbejde med IMF. Dette er et vigtigt skridt i retning af en styrkelse af den europæiske solidaritet. Grækenland er ikke den eneste medlemsstat i euroområdet, der står over for økonomiske problemer. Strukturreformer og genoprettelse af den makroøkonomiske stabilitet via omfordeling af budgetressourcer for at fremme en bæredygtig vækst er mere relevant end direkte støtte. EU har brug for en ny, mellemsigtet strategisk vision for vækst og udvikling, kombineret med en forsigtig indsamling og omfordeling af finansielle ressourcer. Der skal tilføjes to grundlæggende reformer – en reform af den fælles landbrugspolitik og en reform af samhørighedspolitikken, to budgetposter, som sluger en masse ressourcer. Øget beskæftigelse, øget konkurrenceevne og produktivitet samt overordentlig produktive investeringer i forskning og udvikling er de primære midler til at standse tilbagegangen og kickstarte en bæredygtig vækst, som er centrale mål i Europa 2020-strategien.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Det glæder mig, at der i teksten vedrørende Det Europæiske Råds endelige konklusioner blev henvist til den særlig vigtige rolle, som samhørighedspolitikken og den fælles landbrugspolitik spiller i forbindelse med at sikre EU's konkurrenceevne. Den fælles landbrugspolitik – et emne, der for øjeblikket er genstand for ophedede debatter før den kommende reform af dette område – er et særligt emne på grund af dens betydning. Ikke blot de over 12 mio. europæiske landmænd, men også forbrugerne forventer specifikke resultater efter reformen af den fælles landbrugspolitik, som vil få en positiv betydning for på den ene side deres levestandard og fødevarer kvaliteten og på den anden side konkurrenceevnen i det europæiske landbrug og fødevarerindustrien. EU er nødt til at tage hensyn til borgernes forhåbninger til den kommende fælles landbrugspolitik, når dets fremtidige politikker skal gennemføres.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Europa 2020-strategien skal være baseret på en udvidet koordinering af økonomiske politikker og miljøpolitikker for at skabe miljøeffektiv økonomisk vækst og større beskæftigelse. Overgangen til en ren økonomi og grønne job kan kun opnås ved at ændre produktions-, forbrugs- og transportmønstrene, og den vil medføre store investeringer fra budgetkilder samt private og finanspolitiske kilder. Jeg mener, at dette skal omfatte en intelligent, grøn proces, som prioriteres på alle niveauer – lokalt, nationalt og i EU – og som hjælper med at forbedre velfærden for alle borgerne, så EU kommer til at spille en hovedrolle i en stadig mere globaliseret økonomi.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) Jeg kan som socialdemokrat ikke acceptere den 2020-strategi, som Det Europæiske Råd har vedtaget. Den mangler en klar udmelding om et strategisk mål (bekæmpelse af fattigdom), og den indeholder ikke nogen foranstaltninger til at nå dette mål. 80 mio. (20 %) europæere er berørt af fattigdom, og 17 % af disse har så lave indkomster, at de ikke kan opfylde deres basale behov. Dette er ikke blot et økonomisk problem, det er også en overtrædelse af menneskerettighederne. Fattigdom medfører sundhedstab, begrænset adgang til uddannelse, hjemløshed, forskelsbehandling og social udstødelse. Ifølge en rapport, som Kommissionen offentliggjorde i 2008, lever en ud af fem (19 %) polakker under fattigdomsgrænsen, mens 26 % af børnene lever i fattigdom (det højeste niveau i EU).

Vi har brug for en langsigtet strategi til bekæmpelse af fattigdom som en integreret del af EU's politikker. Strategien skal i overensstemmelse med forslagene fra min politiske gruppe suppleres af en reform af den fælles landbrugspolitik. Det er vigtigt at garantere fødevarer sikkerheden over for alle EU-borgere i enhver henseende (fysisk og økonomisk adgang til fødevarer, som lever op til høje sundheds- og kvalitetsstandarder). 2020-strategien vil kun blive et værdifuldt dokument for EU's borgere, hvis der medtages sociale målsætninger. Derfor beder jeg Kommissionen og Rådet om at 1. anerkende kampen mod fattigdom som et vigtigt strategisk mål, 2. fastlægge og nøjagtigt kvantificere særlige mål vedrørende systematisk begrænsning af fattigdom, 3. på topmødet i juni udarbejde og vedtage specifikke fattigdomsindikatorer og 4. fastsætte datoer for realiseringen af de enkelte delmål.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Den 25. og 26. marts blev der i Det Europæiske Råd truffet beslutninger om emner, der vil få en væsentlig betydning for tusinder af europæere, særlig dem, der er med i euroen. Selv i en tid med økonomisk krise, der bliver mere og mere alvorlig i lande som f.eks. Grækenland, er stats- og regeringscheferne i euroområdet nået til enighed om økonomisk støtte til dette land. Disse medlemsstater har vist deres solidaritet med Grækenland og deres beslutsomhed med hensyn til at styrke valutastabiliteten ved at garantere, at de vil give bilaterale lån, hvis landet ikke er i stand til at løse sine problemer med de offentlige finanser på anden vis, særlig via indgriben fra Valutafonden. Derudover skal den nye

Europa 2020-strategi i løbet af de næste 10 år drage fordel af den tidligere Lissabonstrategi og vise offentligheden håndgribelige resultater med hensyn til fremme af beskæftigelsen uden yderligere udsættelse af strukturelle reformer. Territorial samhørighed skal være en integreret del af denne strategi sammen med andre centrale spørgsmål som f.eks. et fortsat engagement i viden og innovation, bæredygtig økonomisk vækst og social integration. EU har formaliseret sin støtte til denne strategi, og medlemsstaterne skal engagere sig fuldstændig heri.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), *skriftlig*. – (RO) Det glæder mig, at EU under Det Europæiske Råds møde den 25. og 26. marts for første gang afgav et fast løfte om at øge energieffektiviteten med 20 % inden 2020, samtidig med at det bekræftede sit tilsagn om at reducere udledningen af forurenende stoffer med 20 % i forhold til 1990. Den største udfordring for EU lige nu er den dramatiske stigning i arbejdsløsheden. I februar nåede den op på 10 %, således at antallet af arbejdsløse kom op på over 23 mio., hvilket var en stigning på 3,1 mio. i forhold til februar 2009. Den økonomiske krise har ramt både den offentlige og den private sektor, hvor tusinder af europæiske virksomheder lukkes, og millioner af arbejdstagere mister deres job. Nedgangen i antallet af arbejdstagere og virksomheder har en enorm indflydelse på budgetterne til offentlige udgifter samt på de europæiske borgeres livskvalitet. Ikke desto mindre skal EU fastlægge fremgangsmåden for udvikling og tilvejebringe den nødvendige finansiering. EU skal investere i uddannelse, forskning og en ambitiøs, bæredygtig industripolitik for at kunne bevare sin globale konkurrenceevne. EU skal også investere i sundhedspleje, landbrug og transport- og energiinfrastrukturer. Jeg opfordrer Kommissionen til at tage et lovgivningsinitiativ med henblik på at oprette en europæisk fond til udvikling af transportinfrastrukturen.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), *skriftlig*. – (PL) Det seneste europæiske topmøde var et forsøg på at udvikle en ny strategi for euroområdet og for at komme ud af den økonomiske krise. De europæiske ledere var enige om, at det er nødvendigt at styrke den økonomiske politik i Europa ved at fastlægge fremtidige fælles retningslinjer og udvikle et tidligt varslingsystem for medlemsstater, der har økonomiske problemer. Konsekvenserne af den globale finanskriser giver Europa glimrende lejlighed til at styrke integrationen og samarbejdet internt. Nu er det tid til at drage nytte af de utvivlsomme fordele ved den europæiske integration og udvikle det europæiske projekt yderligere. Resultaterne af topmødet var optimistiske og lovende. Vi skal dog sørge for, at dette forsøg på at udvikle en anden økonomisk strategi for Europa ikke ender ligesom Lissabonstrategien, der skulle have forvandlet Europa til den mest dynamiske videnbaserede økonomi, men som var en kæmpe fiasko.

Iuliu Winkler (PPE), *skriftlig*. – (HU) EU har på et halvt år bevæget sig fra en lovende situation til nærmest fuldstændig splittelse. For seks måneder siden gav Lissabontraktatens ikrafttræden anledning til optimisme og håb. Blot et halvt år senere har krisen i Grækenland sat EU i en dramatisk situation. På trods af et stigende antal alarmerende signaler venter alle på, om end dette lyder banalt, at den nationale protektionisme løber af sporet, hvilket kan få katastrofale konsekvenser. Jeg er sikker på, at de medlemsstater, der befinder sig i en svær situation, ikke har brug for kyniske råd. Situationen i Grækenland er ikke unikt. EU kommer til at stå over for lignende chok-effekter. Løsningen ligger i øget solidaritet i EU, effektiv koordinering og stærk økonomisk styring. Som repræsentant for Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) og rumænsk-ungarsk politiker, der har fået sit mandat som udtryk for politisk solidaritet, mener jeg, at den eneste vej ud af krisen er via solidaritet blandt medlemsstaterne i nord, syd, vest og øst, dvs. blandt os alle.

Artur Zasada (PPE), *skriftlig*. – (PL) Situationen i den græske økonomi har uden tvivl vakt mange følelser. Dens katastrofale forudsætninger er både den verdensomspændende krise og forsømmelser fra regeringen i Athen. At Grækenland i dag befinder sig på fallittens rand, skyldes manglen på seriøse reformer og en for tilfældig fortolkning af makroøkonomiske data. Grækenland vil kunne mærke virkningerne af det økonomiske sammenbrud i de næste mange år. Derfor er det med stor interesse, at jeg har undersøgt de foreslåede former for støtte, som Rådet har til hensigt at give Grækenland. Det glæder mig, at Grækenland kan regne med at få hjælp, men dette bør være forbundet med omgående og radikale reformer af de offentlige finanser. Vores reaktion på krisen i Grækenland skal være et klart signal til andre medlemsstater, der kæmper med de samme problemer, om, at de skal gennemføre stærke interne reformer for at komme ud af krisen.

Zbigniew Ziobro (ECR), *skriftlig*. – (PL) Konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde den 25.-26. marts 2010 omfatter en beslutning, der indeholder et tilsagn om at styrke koordineringen af medlemsstaternes økonomiske politik via bedre udnyttelse af instrumenterne i henhold til artikel 121 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Den økonomiske krise medførte, særlig i begyndelsen, talrige eksempler på protektionistiske tiltag, hvilket ret ofte skabte tvivl i forhold til EU's konkurrenceregler.

Vil en stærkere koordinering af medlemsstaternes økonomiske politikker og den foreslåede bedre udnyttelse af instrumenterne i henhold til artikel 121 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde forhindre, at sådanne tiltag gentages i fremtiden? Hvis det er tilfældet, hvordan?

5. Tidspunkt for næste møde: se protokollen

6. Afbrydelse af sessionen

(Mødet hævet kl. 17.10)